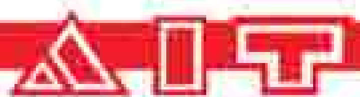
SOLIDARIDAD OBRERA

Òrgan de la Confederació Regional del Treball de Catalunya i Balears. III Època PERIÒDIC GRATUÏT

FUNDADA AL 1907

Portaveu de la Confederació Nacional del Treball - Adherida a la AIT
Acabat de maquetar al Març del 2014 - Núm.363

CNT recupera els llocs de treball que l'Ajuntament de Granollers havia destruït a l'Enllumenat Públic

"La secció sindical de CNT reivindica ara una subrogació definitiva al servei"

Entrevista al grup de memòria històrica de la CNT PAG. 8

Un cafè amb... Victor Manuel, membre de No a la MAT a Girona PAG. 16

Editorial

SUMARI

Com col.laborar amb el diari solidaridad obrera:

Es poden fer aportacions per fer possible l'edició i distribució del diari a: 2100 3724 13 2100426180 La Caixa Titular: CNT Olot

Recuperació per a qui?

Secretariat Permanent del Comité Regional de Catalunya i Balears.

En l'últim debat al Parlament espanyol de l'estat de la nació, el president del govern, Mariano Rajoy, va provocar el conjunt afirmant que la recuperació econòmica era ja un fet real. A partir d'allà va acabar la traca anunciant una sèrie de rebaixes fiscals i de quotes a la Seguretat Social que en aquest últim cas ja s'han començat a veure les conseqüències que podria portar. És a dir, possibilitat d'acomiadaments aplicant la reforma laboral i noves contractacions de treballadors en substitució dels acomiadats, però amb unes cotitzacions a la Seguretat Social per part de les empreses de 100 euros al mes. És fàcil pensar que amb aquestes mesures, les conseqüències apareixeran tard o d'hora cap al salari diferit: les pensions. Futura baixada, amb l'argument de la insostenibilitat del sistema, amb una sèrie de conseqüències que ja es coneixen sobradament: allargament de l'edat de jubilació, disminució de la pròpia pensió, increment del nombre d'anys necessaris per poder percebre la mateixa, etc. Mesures per a èpoques de recuperació.

Cal afegir el fet que aquells que cobrin menys de 12.000 euros no pagaran IRPF, mesura que, a la pràctica, si bé beneficia aquells treballadors (principalment) que en el tram més baix es veuen obligats a pagar-ho, no és una mesura que acabi beneficiant aquelles faccions de la classe encara en situació més precària.

D'aquesta manera, no s'aprecia la possibilitat d'abaixar els impostos indirectes com l'IVA (més aviat el contrari), a la vegada que taxes, preus públics, etc, no fan més que augmentar. No cal oblidar, per tant, que aquests tipus de mesures són les que acaben perjudicant més les faccions de classe més empobrides, ja que aquests tipus d'impostos i taxes es paguen independentment del nivell de renda.

L'argumentari que aquesta crisi s'ha superat gràcies a un govern que ha tingut la valentia d'aplicar polítiques dures -s'entén contra els de sempre- no farà més que augmentar possiblement en els propers temps el nivell de conflictivitat social i laboral.

El motiu és obvi: les empreses, i molt especialment les grans, veuran augmentats els seus marges de beneficis, els preus al consum tendiran a l'augment, encarint el nivell de vida, alhora que la taxa d'atur si bé podrà disminuir, ni en quantitat ni molt menys en qualitat serà suficient per neutralitzar una taxa del 25% a nivell estatal. Aquesta diferència de percepcions, entre aquells que veuen augmentats els seus beneficis, quan a sobre durant els períodes més durs de la crisi amb prou feines han vist reduïts els seus nivells de riquesa, i sobretot benestar, alhora que tenim a un quart de la classe a l'atur, més d'un terç de la que està en actiu en condicions nefastes, i la resta veient com qualsevol dia poden formar part de les llistes de l'atur, pot provocar esclats socials que van més enllà de revoltes locals com la del barri de Gamonal.

Lligar aquest malestar, no només en l'àmbit del teixit productiu, sinó en els propis barris, fruit de lluites contra la corrupció, l'encariment i empitjorament dels serveis socials, són fronts de lluita que estan donant resultats. La suspensió del procés privatitzador de la sanitat a Madrid, la lluita contra els desnonaments a tot l'estat o lluites més locals com la del barri de Gamonal a Burgos o la que els mateixos veïns i veïnes del barri de la Marina, entre l'Hospitalet de Llobregat i Barcelona, estan realitzant pel transport públic, són clars exemples de lluita en un procés on els atacs contra la classe per part de les administracions públiques i el capital estan a l'ordre del dia.

Recordatori:

Des de l'equip de redacció de Solidaridad Obrera, lamentem la mort de Jean-Pierre Conza, i mostrem les nostres condolències a la seva companya, familia i amistats. Reproduïm una petita nota que ens ha enviat la seva companya:

Durante la noche del pasado 29 de Enero, falleció el compañero Jean-Pierre Conza, de manera inesperada, dulcemente sin sufrir a la edad de 77 años. Jean-Pierre era ferviente admirador del anarcosindicalismo en España.

En sus años jóvenes colaboró con el movimiento anarquista en Barcelona, era un gran conocedor de la guerra civil 36/39. En Francia tuvo contactos con militantes destacados de la revolución. Estuvo profundamente ligado a las ideas libertarias. En un periodo de su vida participó con la resistencia antifranquista, transportando en diversas ocasiones, propaganda clandestina hasta Barcelona.

Su corazón y sus pensamientos siempre han estado fieles a Cataluña.

Su compañera Anne-Marie Conza de Suiza

Solidaridad Obrera es el periòdic quatrimestral de la Confederació Nacional del Treball Catalano-Balear

Editor: Comité Regional de CNT-AIT Catalunya i Balears
Seu de Gestió: c/ Cinema Colon, 4 Olot
Contacte: Rubén Carrasco (Solidaridad Obrera)
Correu: Apartat de correus 29. Anglès. CP:17160
Email: soliobrera@cnt.es
Web: http://soliobrera.cnt.es/
Distribució: Depòsit Legal B.406-1978
ISSN: 1887-8660

Direcció i Administració: C.R. Catalunya Balears
Subdirecció: Rubén C.
Col·laboren en aquesta ocasió:
Edurne B, Dani R, Rakel López, Maño, Betlem, Pablo i Sergi, Llibertat Calell, Mireia Buenaventura, ICEA, Victor Manuel, Xavier, Núria Vidal, Genis Ferrero, Grup de memòria històrica CNT i tots els secretaris de premsa dels sindicats de Catalunya i Balears.

El periòdic només es fa responsable dels articles que vagin expresament signats per la redacció o el subdirector. La resta dels articles són responsabilitat de qui els signa.
Comité Regional de Catalunya i Balears
Pl. Duc de Medinaceli 6, Ent. 1ª 08002 Barcelona. Telf: 93 317 05 47 / email: crcat@cnt.es / web: www.cnt.cat

Sindical

Els treballadors de l'Enllumenat Públic aconsegueixen la subrogació

CNT Granollers

Èxit en una reivindicació històrica dels antics empleats de l'Enllumenat Públic de Granollers, que van protagonitzar una vaga indefinida de 36 dies entre desembre de 2012 i gener del 2013. En aquell conflicte van aconseguir un acord que reduïa notablement l'impacte d'un ERTE que l'anterior empresa concessionària IMESAPI volia imposar. Els treballadors van anunciar també un acord amb l'Ajuntament de Granollers per a donar continuïtat als llocs de treball del servei.

Els treballadors, però, van veure frustrades les seves conquestes al veure com IMESAPI incomplia l'acord i acomiadava al delegat sindical de CNT com a represàlia, un fet que ha estat recorregut al Jutjat Núm. 1 de lo Social de Granollers i que està ja vist per sentència. Per altra banda, l'Ajuntament finalment no va incloure la subrogació del personal de l'enllumenat al plec de condicions excusant-se en un informe jurídic que no va sortir mai a la llum, tancant així la porta a la continuïtat de prop de 20 llocs de treball estables i de qualitat a la ciutat.

Ara però, s'ha obert un nou escenari. Els serveis jurídics del sindicat CNT, amb major implantació a la plantilla, van interposar un conflicte col·lectiu contra IMESAPI i SECE, actual concessionària del servei, després de veure com tant les dues empreses com l'Ajuntament no atenien l'exigència de subrogació tal i com estableix el propi conveni de l'empresa SECE. Ara la sentència del jutjat dona la raó als treballadors, i estableix que SECE haurà de subrogar tots els treballadors del servei de manteniment d'enllumenat públic.

Futur incert

Tal i com informaven els treballadors a la roda de premsa realitzada el 19-M, hi ha una sèrie d'incognites que estan per resoldre. Primer de tot, és el número exacte de treballadors que seran subrogats, ja que la sentència obliga a IMESAPI a facilitar totes les dades necessàries "per a fer efectives les successions contractuals".

Però també queda a l'aire el futur d'una contrata que va ser adjudicada a SECE, empresa que estava immersa en un expedient d'ocupació, i que ara haurà de fer front a una càrrega d'una plantilla molt més gran (fins a 18) que la que mantenia fins ara d'uns sis empleats.

Segons els treballadors aquesta és una situació límit que no beneficia a ningú, ni a SECE, ni al municipi ni -per suposat- als propis treballadors que mantenen haver-se sentit enganyats per l'Ajuntament al negar-lis el dret a la subrogació, tal i com havien acordat després de la vaga. Per altra banda afirmen que d'haver-se arribat en el seu moment a una solució negociada sobre la subrogació del personal com defensaven els treballadors, ara no s'hauria judicialitzat tot el procés amb un resultat extrem.

Els treballadors esperen conèixer els primers passos que faran les empreses IMESAPI i SECE, i a continuació esperen poder tornar a dialogar sobre aquesta qüestió amb totes les parts. Però ja posen la seva solució sobre la taula: "que l'Ajuntament inclogui la subrogació del personal de l'enllumenat i les dependències municipals de forma definitiva als plecs de condicions".

Roda de premsa realitzada el dimecres 19 de Març. CNT GRranollers

Formació

Tot allò que has de saber sobre... les excedències laborals

Rakel

L'excedència laboral està recollida a l'article 46 de l'Estatut dels Treballadors i estableix, com la mateixa paraula indica, un cessament temporal del lloc de treball, per tal de tenir cura d'algun familiar, fill, per tal d'emprendre un nou repte laboral o formar-se acadèmicament o professionalment.

Qui pot demanar l'excedència?

Qualsevol treballador o treballadora, independentment del tipus de contracte, jornada o torn de treball, que disposi de més d'1 any d'antiguitat a l'empresa.

Tipus d'excedència.

L'excedència podrà ser voluntària o forçosa. La forçosa, que donarà dret a la conservació del lloc i al còmput de l'antiguitat de la seva vigència, es concedirà per la designació o elecció per a un càrrec públic que impossibiliti l'assistència al treball. El reingrés s'ha de sol•licitar durant el mes següent al cessament en el càrrec públic.

L'article 46.3 de l'Estatut dels Treballadors és el que regula el dret dels treballadors a sol•licitar un període d'excedència per cuidar els seus fills i familiars.

-L'excedència per a la cura de fills es concedeix en els casos de naixement, adopció o acolliment d'un menor, ho pot fer tant l'home com la dona. L'única condició indispensable és que el nen tingui menys de tres anys. Respecte a la durada, precisament aquesta edat del nen és la que marcarà el màxim

-En el cas de la cura d'un familiar amb alguna malaltia greu o minusvalidesa, s'ha de mantenir amb ell un parentiu fins al segon grau de consanguinitat o afinitat. La persona a tenir cura pel treballador no es pot valer per si mateixa per raons d'edat, accident o malaltia, i no ha de tenir cap activitat retributiva.

L'excedència voluntària, regulada a l'article 46.2 de l'Estatut dels Treballadors, té per finalitat l'atenció a interessos personals i subjectius del treballador i està orientada a la intimitat dels mateixos. La peculiaritat d'aquesta excedència voluntària és que el treballador no té l'obligació de justificar les raons o motius que el porten a instar l'excedència, no necessita que aquests motius siguin revelats ni tampoc es requereix acreditar la certesa dels mateixos, existint un autèntic dret subjectiu del treballador a aquesta situació.

Com puc sol•licitar l'excedència?

Les excedències no les demanem, sinó que les comuniquem a l'empresa.

En el cas de les excedències forçoses no necessitem que l'empresa ens contesti aquesta sol•licitud, ja que el dret a aquest tipus d'excedències és directe, és a dir, amb la comunicació prèvia per escrit a l'empresa passem directament a estat d'excedència des de la data en què hem notificat a l'empresa l'inici de la mateixa.

En les excedències voluntàries sí necessitem la confirmació per escrit de l'empresa.

Això no vol dir que l'empresa pugui negar-se a considerar l'estat d'excedència (de fet, si ho fes podríem demandar-la i seria una demanda guanyada), però sí pot retardar o entorpir el procés.

Si l'empresa senzillament no contestés i hem avisat prèviament amb l'antelació que marca la legislació vigent, en la data indicada, podem deixar d'anar al nostre lloc de treball en la data que havíem comunicat.

Què pot passar?

- Que l'empresa en veure que no t'incorpores al teu lloc de treball normalment opti per comunicar a la Seguritat Social l'excedència com hauria d'haver fet des d'un principi.

- Que l'empresa comuniqui la seva baixa voluntària a la SS. Si ho fan, podem demandar per acomiadament nul perquè l'empresa no és qui per interpretar la teva voluntat.

Per tant, és possible que fem ús de l'excedència motu proprio sense concessió expressa de l'empresa quan la seva demora en contestar o la raó denegatòria esgrimida no estigui concretada ni avalada legalment.

S'ha de justificar l'excedència?

Només s'ha de justificar la causa que et dóna dret a sol•licitar aquesta assistència en les excedències no voluntàries.

Com que l'excedència voluntària no necessita causa, no cal justificar res; simplement comunicar la teva intenció d'utilitzar-la. Per tant, no cal que posem en el comunicat per què vols la teva excedència.

Com em reincorporo a l'empresa després d'una excedència?

Sempre cal sol•licitar la reincorporació per escrit abans de la fi del període d'excedència que hàgim sol•licitat. En el cas de l'excedència voluntària o de cura d'un fill o familiar s'ha de demanar amb l'antelació que s'especifiqui en el teu conveni col•lectiu. Si el teu conveni no diu res es pot sol•licitar "en qualsevol moment previ a la fi de l'excedència ", com ara el dia abans mateix.

En el cas d'excedències forçoses cal un preavís de la reincorporació amb un mínim de 30 dies.

Un cop gaudida l'excedència pel temps sol•licitat pel treballador/a, el moment del reingrés ha de ser sol•licitat prèviament per l'empleat i aquest reingrés no ha de produir-se en el mateix lloc de treball on el treballador prestava els seus serveis amb anterioritat a l'excedència, sinó que se li pot assignar qualsevol altre lloc de treball dels compresos en la mateixa o categoria similar.

Em poden negar la reincorporació?

La reincorporació és obligatòria i directa en les excedències per cura de fills o familiars o en excedències forçoses, ja que ambdues reserven el lloc de treball. En l'excedència voluntària la reincorporació només s'ha de produir si a partir de l'endemà de notificar i sol•licitar la teva reincorporació hi ha una vacant en la teva categoria o similar.

L'article 39 de l'ET permet la mobilitat funcional del treballador, de manera que, en el moment del reingrés, l'empresari pot oferir i el treballador sol•licitar qualsevol lloc de treball vacant a què se li hagués pogut destinar mentre estava en actiu a l'empresa. Si no hi ha vacant en el teu lloc de treball original, l'empresa pot oferir (i tu pots sol•licitar-lo) en qualsevol altre centre de la mateixa empresa, fins i tot en una altra ciutat. Si no ets tu qui ho sol•licita expressament NO estàs obligat a acceptar aquesta vacant podent seguir en espera si ho prefereixes. L'empresa mai no pot imposar la vacant al treballador/a.

Actualment, és freqüent que el treballador sol•liciti el reingrés i, no obstant això, l'empresa no pugui oferir-li la reincorporació per falta d'una vacant disponible, donant lloc a unes expectatives de reingrés per l'empleat que es prolongaran en el temps indefinidament fins que hi hagi alguna vacant a l'empresa i aquesta sigui oferta al sol•licitant. Mentrestant, si l'empresa t'ho comunica per escrit i hi tens dret, pots cobrar l'atur.

En el cas que existint vacants disponibles, l'empresa denega el reingrés al treballador/a, aquesta decisió de rebuig equival directament a un acomiadament improcedent.

Puc treballar en un altre lloc estant d'excedència?

En el cas de l'excedència voluntària no hi ha cap tipus de problema, tret que tinguessis una clàusula vàlida de no concurrència en el teu contracte, amb la qual cosa incorreries en competència deslleial a la teva empresa.

En les excedències forçoses se suposa que no pots treballar en cap altre lloc que no sigui en l'exercici o càrrec públic / sindical que motiva l'excedència.

En l'excedència per cura de fills o familiars es pot entendre que sí que pots treballar en un altre treball si les característiques del mateix són més compatibles amb la cura del fill o familiar que les de la teva feina actual.

Puc cobrar l'atur estant en excedència?

Sí. Quan un treballador està en excedència voluntària i té un nou contracte amb una altra empresa, pot demanar la prestació per desocupació quan cessi de manera involuntària en aquest últim treball. Lògicament, cal complir tots els requisits per rebre cada prestació o subsidi: tenir cotitzacions suficients, haver perdut la feina per causes alienes a la seva voluntat (fi de contracte, acomiadament, etc.).

Què passa si la durada de la prestació per desocupació va més enllà de la data de fi de l'excedència?

El treballador cobrarà la prestació fins a la data de finalització de l'excedència, per la qual cosa a partir d'aquest moment l'abonament de la prestació se suspendrà, a l'espera que el treballador sol•liciti la reincorporació a l'empresa i aquesta li respongui.

Què passaria si estic cobrant l'atur i l'empresa denega la reincorporació per falta d'una vacant?

La treballadora podrà seguir percebent la prestació per desocupació, però ha de demostrar al Servei Públic d'Ocupació que ha sol•licitat el reingrés a l'empresa i que aquesta no ho ha permès per no disposar de vacants en el seu lloc. Això es fa aportant el document de l'empresa en què rebutja la possibilitat de la reincorporació.

Sindical

Victòria en el conflicte amb Grues Creixell

CNT Tarragona

El conflicte laboral amb Grues Creixell s'inicia quan el sindicat de la CNT de Tarragona presenta un escrit a l'empresa, perquè cessin les accions d'assetjament i maltractament psicològic amb les quals l'empresa sotmetia una treballadora que cursava una greu malaltia. A més, en aquest escrit, el sindicat exigia l'aplicació de la categoria professional correcta per les tasques que desenvolupava, el pagament de les diferències salarials fruit d'aquesta categoria i es recordava a l'empresa que havia de regularitzar la situació d'una part de la plantilla que estava treballant sense contracte, alhora que procedissin al pagament de les hores extraordinàries de forma regular i en nòmina.

La resposta de l'empresa va ser impedir l'entrada a la treballadora al centre de treball, després de rebre l'alta mèdica, i notificar-li per burofax que havia estat acomiadada per incompareixença injustificada al treball. A més, en una segona carta, oferia a la treballadora un acord amb una quantitat de 1000 euros, qualificada tant pel sindicat com per la treballadora d'insultant, ja que l'antiguitat de la treballadora sumava més de 15 anys treballant a l'empresa.

Davant d'aquests fets de vulneració dels drets fonamentals i sindicals, es va presentar una demanda i, arribada la data, l'empresa no va voler ni entrar a judici, oferint la immediata readmissió de la treballadora i els salaris de tramitació des de la data en la qual va ser acomiadada injustament.

Un cop reincorporada al seu lloc de treball, es va personar Inspecció de Treball, que havia estat requerida des del Sindicat, i que va acabar multant l'empresa per les greus irregularitats.

Finalment, i davant de l'agreujament dels problemes de salut de la treballadora, i previ acord econòmic molt favorable per a la treballadora, va acceptar finalitzar la seva relació laboral amb l'empresa.

Creada secció sindical de CNT Sabadell a ISS-SCA, S.L

Redacció S.O.

El passat 3 de gener del 2014 es va constituir la Secció Sindical de CNT de Sabadell a l'empresa ISS-SCA, S.L. ISS és una empresa multinacional que ofereix serveis de tot tipus ((jardineria, neteja, restauració, serveis auxiliars, etc.) a altres empreses. En aquest cas, la secció s'ha creat per als treballadors/es que realitzen tasques de consergeria a l'empresa Laboratoris Uriach de Palau de Plegamans i a la pròpia seu central d'ISS de l'Hospitalet de Llobregat.

Una de les reivindicacions de la secció era l'aplicació del conveni a més de 190 nous treballadors subrogats fa uns mesos per la compra de Safra. L'empresa volia mantenir les antigues condicions als treballadors, cosa que suposava pitjors condicions i rebaixes fins a 400€ a alguns d'ells.

Finalment, la central anarcosindicalista ha aconseguit que la multinacional apliqui el conveni d'empresa als treballadors subrogats de Safra sense necessitat d'anar a judici. Per tant, des de febrer d'aquest any, els treballadors ja gaudiran del sou segons conveni i, a més, també es pagarà amb retroactivitat del gener de 2014.

Aquesta mesura afectarà amb l'augment de sou a prop d'un centenar de treballadors del Vallès i del Barcelonès.

Direccions de sindicats de la CNT de la Regional Catalano-Balear:

BADALONA: Ptge Riu Congost, 5-11 bajos 08917 Badalona. Ap. Co: nº 302, 08910 Badalona. Telf/Fax: 93 398 84 63 e-mail: badalona@cnt.es

BARCELONA: Plç. Duc de Medinacelli, nº 6 Entlo 1º, 08002 BCN. Telf/Fax: 93 317 05 47 e-mail: sov@barcelona.cnt.es

CORNELLÀ DEL LLOBREGAT C/ Florida, 40 08940 Cornellà del Llobregat. Ap.Co: nº 287, 08940 Cornellà Telf/Fax: 93 375 58 53e-mail: cntcornella@cnt.es

ESPARREGUERA Telf: 661 170 643 Fax: 93 733 97 08. e-mail: esparreguera@cnt.es

FIGUERES C/ Poeta Marquina, s/n 17600 Figueres. Ap.CO: nº 103, 17600 Figueres. Telf/Fax: 97 267 32 88 e-mail: figueres@cnt.es

GRANOLLERS Carrer Emili Botey, 14 CP 08402, Telèfon 931818313 email: granollers@cnt.es web: http://granollers.cnt.es

HOSPITALET DEL LLOBREGAT C/ Mare de Déu de Montserrat nº 20 bajos, 08901 L'Hospitalet de Llobregat. Telf: 93 448 28 55 e-mail: hospitalet@cnt.es

IGUALADA Pg. Verdaguer nº 122, 2º 08700 Igualada. Ap.Co: nº 486, 08700 Igualada. e-mail: foigualada@ya.com Telf/Fax: 93 805 41 91.

LA BISBAL D'EMPORDÀ C/ Mariman Asper 16, 2º, 17100 La Bisbal. Ap.Co: nº 29, 17100 La Bisbal. E-mail: labisbal@cnt.es Telf/Fax: 97 264 53 98

MANRESA Plaça Catalunya Nº9 entresòl, 1º i 4º Manresa 08242 Telf: 615.402.071 / 93.178.83.68 sov@manresa.cnt-ait.es / manresa.cnt.es

MATARÓ Ap.Co: nº 277, 08301 Mataró. e-mail: fimataro@cnt-ait.es Telf/Fax: 93 536 14 20

MENORCA-CIUTADELLA Sor Águeda 5, 1er, Ap. Co: nº288, 07760 Ciutadella de Menorca. e-mail: cnt.menorca@gmail.com

MONTCADA-LA LLAGOSTA Rbla Països Catalans nº 57, 2º Ap.Co: nº 87, 08120 La Llagosta. Telf: 610 83 26 92 e-mail: cnt.montcada@gmail.com

OLOT Plç.Cinema Colon 4, 17800 Olot. Ap.Co: nº 85, 17800 Olot. Telf/Fax: 97 227 16 82 e-mail: olot@cnt.es

PALMA DE MALLORCA C/Poan Alcover nº 54-baixos dreta. 07006 Ciutat de Mallorca Ap.Co: nº 1566, 07080 Palma. e-mail: cnt-palma@cnt.es Telf/Fax: 971 726 461

LLEIDA-PONENT Rambla Ferran 30, 4º 1º C.P.: 25007 Lleida. Ap.Co: nº 847, 25080 Lleida.e-mail: fiponent@cnt.es Telf: 627 13 36 96

PINEDA DE MAR e-mail: pinedademar@cnt-ait.es

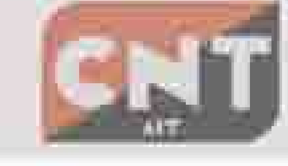
PREMIÀ DE MAR C/ del Pilar nº 50, local. 08330 Premià de Mar. Ap.Co: nº 187. e-mail: premia@cnt-ait.es

PRAT. c/Enric Morera,nº77. e-mail: elprat@cnt.es. Blog: http://cnt-prat.blogspot.com.es/

SABADELL Ptge. Edgardo Ricetti nº 16. Ap.Co: nº 2172, 08200 Sabadell. Telf: 93 717 53 01 e-mail: cnt-sabadell@cnt.es

TARRAGONA C/ Cardenal Cervantes 18, 1-2º. Ap.Co: nº 973, 43080 Tarragona. Telf: 634 43 47 29 e-mail: tarragona@cnt-tgna.org

TERRASSA Ctra. Montcada nº 79, 08221 Terrassa. e-mail: terrassa@cnt.es Telf: 93 733 97 08.

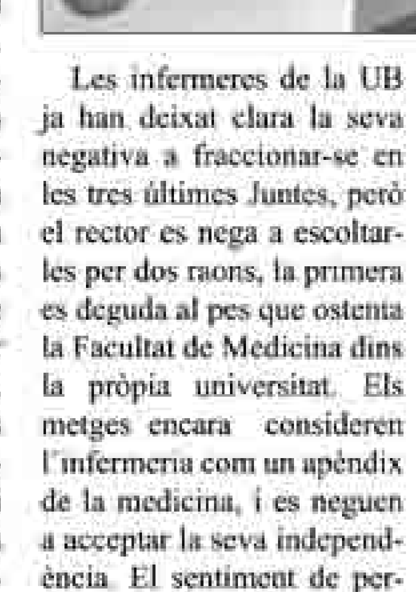
L´últim tripijoc del Rector Dídac Ramirez

Llibertat Colell

El procés de privatització que viu l´Hospital Clínic Universitari de Barcelona tindrà conseqüències pels usuaris del barri de l´Eixample, la investigació universitària i l´atenció sanitària en general. El triangle d´interessos no confessats entre la Facultat de Medicina, l´Hospital Clínic i la direcció de la Universitat de Barcelona té una primera víctima, la carrera d'infermeria. El rector Dídac Ramirez, en contra de la voluntat de les infermeres i dels propis informes del Consell universitari, (que desaconsellen el fraccionament de qualsevol ensenyament pels costos addicionals que implicaria per l´ens públic), ha decidit cedir a les demandes de la direcció del Clínic i muntar una "sucursal" del grau d'infermeria a cost zero al campus Pi i Sunyer (Facultat de Medicina).

L´argument que utilitza el rector per fraccionar l´ensenyament es un acord signat fa dos anys, per ell, el degà de medicina i el director del Clínic, d'esquenes a la directora de l´escola d'infermeres la Sra. Pulpón. A l´acord, hi havia el compromís de dotar al Campus Pi i Sunyer de les infraestructures necessàries per la docència d'infermeria i la correcta senyalització de les aules i laboratoris, a més de la possibilitat de participar en investigacions conjuntes. Però res d'això s´ha fet i les pressions per part del rectorat per què les infermeres s´hi traslladin des de el Campus Bellvitge, han arribat al xantatge i a l´amenaça de trencar els contractes de pràctiques firmats entre l´Escola i l´Hospital. Les estudiants i docents d'infermeria es fan moltes preguntes aquests dies, perquè el rector està decidit a dividir un grau que s´acaba d´instaurar fa no res, generant així uns costos addicionals per la UB?. Perquè si el Clínic te interès en tenir la seva pròpia escola d'infermeres no la crea per ell mateix? I com es que el Rector d'una institució pública, cedeix a la demanada d'un hospital que esta immers en un procés de privatització?

L´Escola d'Infermeria de la UB (Campus Bellvitge) te 1200 alumnes i és una de les escoles mes prestigioses, amb mes historia d'Europa i una de les mes importants de l´Estat Espanyol

Les infermeres de la UB ja han deixat clara la seva negativa a fraccionar-se en les tres últimes Juntes, però el rector es nega a escoltar-les per dos raons, la primera es deguda al pes que ostenta la Facultat de Medicina dins la pròpia universitat. Els metges encara consideren l´infermeria com un apèndix de la medicina, i es neguen a acceptar la seva independència. El sentiment de pertinença arriba al paroxisme, d'impedir sistemàticament que l'escola d'infermeria esdevingui facultat com la resta d'ensenyaments de la Universitat de Barcelona. La segona raó està vinculada amb les últimes eleccions a rector, on les infermeres no van recolzar la candidatura del Sr. Dídac Ramirez.

Controlar les infermeres es estratègic: Els facultatius més liberals de la sanitat catalana amb el conseller Boi Ruiz al cap davant, han pactat quedar-se amb part del negoci sanitari català. Dins d'aquesta lògica privatitzadora l´Hospital Clínic representa la "joia de la corona" per molts motius. Dona servei a mes de 250.000 persones, té un pressupost públic de quasi 500 milions d'euros anuals, i dins l´imaginari dels metges catalans té un pes històric i formatiu molt important. Des de la seva inauguració, l´any 1906, compte amb una llista enorme de fites i èxits en trasplantaments, tractaments, investigació oncològica i genètica, cirurgia experimental i d'alt risc, que li han donat fama internacional considerant-lo uns dels millors hospitals universitaris del món.

El Clínic no sempre va ser públic, fins l´any 1936 l'hospital estava gestionat i dirigit pels metges, l´Església i la Universitat, buscant finançament on podien. Un cop començada la guerra va col·lapsar amb els bombardejos i la Generalitat el va confiscar. Des de llavors la direcció ha estat molt complexa, ja que hi participen la Diputació, l´Ajuntament, el Ministeri d'Educació i els professionals, que no sempre comparteixen els mateixos interessos. Un cop acabat el franquisme els metges imposen millores clíniques i de finançament, impulsant la investigació per convertint-lo en un referent nacional i internacional. Les infermeres per la seva banda, van protagonitzar vagues i aturades al llarg dels anys 70 i 80, per aconseguir millores laborals i assistencials tallant carrers i fent acampades. Controlar les infermeres es estratègic per que representen més del 50 % de la plantilla i són vitals pel correcte funcionament de l´Hospital. Actualment la preocupació del sector envers la privatització es deu a la reformulació dels acords i condicions laborals que afectaran directament aquesta assistència. Fonts sindicals denuncien, que els metges estan pressionant a les caps d'infermeria de cada planta per que entrin a formar part de la nova fundació que gestionarà el Clínic, per mantenir passiu al col·lectiu davant les reformes precaritzadores que patiran un cop la nova direcció i model siguin aprovats.

L´infermer es un col·lectiu molt maltractat pels facultatius que mai s´han trobat còmodes amb l´emancipació que a viscut la disciplina en els últims 30 anys, en aquest sentit la història de l'infermeria esta molt lligada a la història de les dones en el nostre país, i es per això que creuen que darrere l´idea de fragmentar i debilitar l´ensenyament, s´amaga la voluntat de canviar el pla d'estudis i formar una generació d'infermeres adoctrinades i submises als criteris dels metges.

Dels 90 fins a BarnaClinic: L´exemple del model que volen imposar el tenen al mateix hospital. Durant els anys 80 el Clínic inicia un procés d'externalització dels serveis d'acord amb el nou Model Català de Salut, que s´accelera als anys 90 quan comencen a proliferar fundacions amb minsos capitals dirigides per els mateixos metges que hi treballen i fan docència a l'universitat. Aquestes juntes directives s´infiltren com un lobby i comencen a incidir en les decisions del l'Hospital, creant una xarxa que desvia diners públics cap aquestes fundacions (no sotmeses als mateixos controls que les entitats públiques). El paradigma d'aquesta desviació de fons cap a les fundacions privades es BarnaClínic, oberta al 2001, és l'única clínica privada dins un hospital públic de l´Estat Espanyol, i està pensada per atendre celebritats i fer front a la demanda del turisme sanitari. Utilitza els recursos del hospital però l'assistència està restringida a gent com el con el Rei, l' Esther Koplowic o Abidal. Actualment deu mes de 160.000 euros al Clínic i les condicions laborals per les infermeres que hi treballen són molt pitjors. Una clínica on no es respecta el conveni, els sous són més baixos, es tenen en compte criteris estètics alhora de contractar, i els ràtios de pacients per infermera son molt superiors que al hospital públic.

Recursos naturals

La privatització de l'aigua

Extreta de: Ariet.cat (Roda de premsa d'aigua és vida a Torelló)

"Negras tormentas agitan los aires/ nubes oscuras nos impiden ver/ aunque nos espere el dolor y la muerte/ contra el enemigo nos llama el deber."
A las barricadas

Núria Vidal de Llobatera

Cada vegada més sembla que la cortina de fum per allunyar-nos de les problemàtiques reals és fa més densa i mentre a Catalunya assistim a una aparent confrontació entre els "estat-independentistes" i els "estat-federalistes", molt pocs es plantegen obertament si de debò volem un estat que en realitat representa un poder repressiu en mans de l'oligarquia dominant. Probablement molts pensen encara que aquest pot ser un govern al servei de tota la societat i representant d'ella, que és possible reformar-lo des de dins corregint errors del vell model per anar tirant, canviant, enganyant, simulant que és més democràtic i equitatiu amb el beneplàcit de les institucions reforçades i legitimades pel paper d'algunes entitats com a "representants de la ciutadania" en els nombrosos processos "ficticis" de participacio ciutadana.

Mentrestant, però, la reordenació des de dalt que el projecte europeu ens imposa segueix aguditzant les desigualtats de renda i la marginació social. Continuen les privatitzacions de serveis bàsics: ensenyament, sanitat, comunicacions, transport públic, energia i també l'aigua.

De fet, des de 1881, que es va constituir a París la Société Générale des Eaux de Barcelone, amb una breu però molt important col·lectivització entre el 1936 i 1939, l'aigua de les aixetes de la ciutat sense cap tipus de contracte legal ha estat en mans d'Aigües de Barcelona, protegida i finançada per La Caixa i filial de Suez Environnement, una de les majors transnacionals de l'aigua.

A Catalunya, el 90% de les connexions domiciliàries d'aigua de competència municipal estan avui en mans privades, és el que s'anomena distribució a la baixa. Però els interessos lucratius de les grans empreses són els que marquen la política hidràulica de Catalunya, i per si no n'hi havia prou en tenir la distribució a la baixa en mans privades, recentment també s'ha privatitzat la distribució a l'alta, és a dir, del riu a les plantes potabilitzadores que fins fa molt poc feia de manera molt eficient una empresa pública, Aigües Ter-Llobregat. La qual cosa ens portarà greus perjudicis socials, econòmics i ambientals. En la mateixa línia, l'agost passat la gestió de les Estacions Depuradores d'Aigües Residuals de la regió de Barcelona, que fins ara feia l'Àrea Metropolitana, també en un procés molt opac, ha estat cedida a Aigües de Barcelona.

Déu n'hi do, quasi la totalitat del cicle de l'aigua en mans privades!

Però aquí no acaba la història. Des de fa anys CiU està plantejant la necessitat de portar aigua del Roine (Le Rhône de França), i per això està avançant amb l'empresa francesa Aqua Domitia, que contempla amb molt interès la interconnexió de la xarxa d'aigües del Llenguadoc-Rosselló, al sud de França, amb les xarxes d'aigua del litoral espanyol, i el Govern de la Generalitat, que vol ser independent de Madrid, sembla que no li importi passar a dependre de París en temes tan crucials com l'abastament d'aigua i energia –la MAT- en construcció. És el que s'està venent com a "corredor mediterrani" i que la gent creu que només és la connexió del tren d'alta velocitat pel litoral, però PSOE, PP i CiU mai han amagat que això va molt més lluny. Segons el conseller de Territori i Sostenibilitat Santi Vila, aquesta connexió és necessària per l'Ebre i les conques internes de Catalunya; sobretot, el Ter i el Llobregat que ja transvasen una gran part del seu cabal a la conurbació de Barcelona, en detriment del seu funcionament ecosistèmic. Però aquí també hi ha trampa, mentre parlen de la manca d'aigua se segueix permetent contaminar les aigües subterrànies amb per exemple els purins. En aquest nostre petit país tenim més porcs que persones i poca pagesia per tanta merda! I per tant s'han hagut de tancar molts pous a Osona, el Ripollès, l'Empordà pels nitrats.

El mateix passa amb l'empresa Iberpotash, filial de la israeliana ICL (Israel Chemical Limited), amb els centres de producció a Súria i Sallent, que segueix acumulant els runams salins contaminant tota la conca del Llobregat. Però qui contamina no paga, qui paguem som nosaltres.

De dur-se a terme aquest transvasament es vendria aigua a València, Múrcia, Andalusia i sembla que fins i tot el Magreb té interès en aquest projecte. Projecte privat, opac i gens participatiu. És l'Europa de Maastricht.

Segons els francesos, el Roine, tot i tenir un enorme cabal, és el riu més contaminat del Mediterrani; en molts trams està prohibit pescar pels alts nivells de metalls pesants, pesticides, alguns com l'aminometilfosfòric, un producte de degradació del glifosat de Monsanto, compostos orgànics persistents i sediments radioactius i carregats de PCB –policlorinat bifenil– enormement tòxic, que fan que el lluç del mediterrani tingui fins a 5 vegades més PCB en el seu greix que els seus homòlegs del mar Bàltic, o que en un arròs de la Camarga, certificat Bio, s'hi hagin trobat quantitats no menyspreables d'aquest neurotòxic.

La crisi del capitalisme fa temps que ens manté allunyats del més mínim principi de precaució i responsabilitat global sobre els recursos naturals, com l'aigua, i l'interès per connectar xarxes hidrogràfiques té la seva lògica en la mercantilització d'un element tan crucial per la vida com l'aigua.

Així construirem un estat independent de Madrid però més dependent de París i les transnacionals!

Entrevista

Grup de Treball de Memòria Històrica de CNT: “Cal recuperar i dignificar la memòria de tots els companys/es represaliats, assassinats i desapareguts”

En aquest número parlem amb membres del Grup de Treball de Memòria Històrica de CNT Catalunya i Balears, que té la tasca de recuperar i dignificar la memòria de tots els companys/es represaliades, assassinades i desparagudes. La seva tasca es desenvolupa doncs en tres àmbits diferenciats. Per una banda vol ser el punt de contacte i suport de víctimes, en segon lloc està creant una base de dades amb tota la informació documental i testimonial i per últim, el grup coordina la localització de fosses la seva excavació i l'estudi de les restes humanes.

Redacció S.O.

P. Quan sorgeix la idea de crear un grup de memòria històrica?

R.S. Des de sempre. La memòria està molt dispersa, perquè ens van exterminar, i la necessitem per reivindicar. Hi ha molta gent i grups forts que han estat recuperant la memòria de manera personal i aquesta és una bona base. En el nostre cas, però, va ser a arrel de la querella a Argentina, ja que era una manera de saltar-se la llei d'Amnistia del 77, llei que no permet que anem en contra dels franquistes, tot i saber qui són. La querella va permetre que ens posèssim les piles i, en poc temps, la organització va presentar 3000 demandes. Són pocs casos per les dimensions de l'organització en aquella data, però seguim fent feina, i per suposat, cada cop s'obren més fronts: consultes, demandes, exhumacions, ...

P. Com us organitzeu? Hi ha diferents grups de memòria històrica per tot l'estat?

R. P. Estem intentant que a cada Regional hi hagi una representació del grup de memòria històrica, bàsicament perquè és qui més fàcilment pot accedir a la informació. Tenim una web on intentem recollir totes les notícies de cada Regional, dels diferents grups i la feina que realitzen. I periòdicament es fan reunions generals del grup. Mica en mica aconseguirem que hi hagi petits subgrups que treballin sobre tots els aspectes i objectius que s'ha marcat el grup de memòria històrica (investigació, exhumacions, divulgació, ...). Portem poc temps i tot plegat ve condicionat per les hores que cada militant hi pot dedicar; però hi ha molta voluntat per a què això tingui un esquelet que pugui funcionar i arribar a un objectiu.

P. Quins són els objectius a curt i llarg termini del grup de memòria històrica en el diferents fronts que teniu oberts?

R.S. El que es pretén és recuperar la memòria històrica de la nostre organització. Saber on està la documentació, a quins arxius, i recuperar-la, rescatar la memòria dels morts i també del que va passar. Hem començat per la destrucció, però també volem recuperar la memòria de les construccions. L'altre dia vaig participar en una xerrada, i el primer que vaig dir és que a mi m'hagués agradat estar allí per parlar de les construccions, de les col•lectivitzacions, però que no tenia més remei que començar parlant de l'extermini general i el genocidi ideològic que es va dur a terme en aquest país. Com diu la Mafalda, "lo urgente no deja tiempo para lo importante".

R.P. Per una banda crec que tenim l'obligació moral per tots/es nosaltres de recuperar la memòria a nivell documental, per demostrar tot allò que es va fer i es va mantenir fins la que es va perdre la guerra. Però també cal dignificar la memòria de l'organització, perquè al llarg d'aquest temps, ha estat totalment massacrada.

P. No cal també una dignificació del propi concepte de memòria històrica?

R.S. Sí. Què vol dir dignificar la memòria? Agafar els ossos i portar-los a un cementiri, col•locar-los a dins d'un nínxol i posar-hi una creu? Això amb un militant anarquista que ha mort al front per la Revolució Social? Per això, el nostre sentit de dignificació i memòria històrica és diferent. Ara s'ha posat de moda parlar de soldat republicà, però en molts casos no són soldats republicans, són cenetistes i com a tals han de ser dignificats.

R.P. L'administració ha tirat més pel discurs emocional de recuperar restes humanes i ho simplifiquen tot en això, sense reconèixer que aquestes persones han mort per unes idees. Amb aquest discurs i portant el tema a una qüestió únicament emocional, aconsegueixes tapar la idea de divulgar una Revolució Social. I no només s'aconsegueix tapar-ho, sinó que, a més, es diu que així no reviuen ferides. Per nosaltres el concepte de dignificar va molt més enllà.

R.S. A més, creiem que la llei de memòria històrica el que fa és minar els intents de recuperació de la memòria. És allò de "ja ho fem nosaltres". Quan començaren a veure que la societat civil s'organitzava i que els familiars obrien fosses, crearen una llei de memòria històrica perquè hi havi una certa pressió social; però la llei que feren està totalment buida de contingut, on més que facilitar la recuperació de la memòria, el que fa es posar-te totes les traves del món.

P. Esteu treballant amb altres organitzacions de memòria històrica?

R.S. Estem en contacte amb altres organitzacions, el que passa és que nosaltres estem als inicis i, poc a poc, anem coneixent a gent i organitzacions que treballen per la memòria històrica. N'hi ha que van fent recerca de manera anònima, altres que només volen sortir a la foto.... Amb tot, s'està fent bona feina, en general. Ara bé, en alguns casos ens intenten deixar fora, ja que no portem la mateixa línia que altres grups. Per exemple, nosaltres reivindiquem la derogació de la llei d'amnistia del 1977 i plantegem una altre manera de dignificar la memòria històrica i n'hi ha que no ho defensen.

R.P. Estem en contacte tant amb organitzacions com amb persones, que en molts casos són familiars directes, que estan intentant solucionar el seu propi problema perquè no troben cap tipus de suport en un altre lloc. A nivell personal jo vaig començar fa anys a col•laborar amb el Foro por la memoria en unes quantes exhumacions de foses comunes, perquè en aquell moment no hi havia ningú més que portés a terme exhumacions amb un criteri més proper al meu. Va ser una gran experiència en tots els sentits; he estat amb autèntics professionals treballant amb objectius similars: la recerca d'indicis i proves de que hi va haver acarnissament amb les víctimes. Però en algunes exhumacions hi havia indicis de la presència de militants de la CNT i, en alguns casos, hi havia una clara voluntat de tapar aquestes idees, cosa que no em va agradar.

En quant al grup de memòria històrica, sabem amb qui hem de tractar i quan i, tenint en compte l'espai que ens deixen, és simplement fer-se lloc, si és necessari a cops de colze, i fer l'espai una mica més gran.

P. Quin és el perfil de la gent que participa al grup de memòria històrica?

R.S. El grup està obert tothom. Es necessiten historiadors, advocats, psicòlegs (per parlar amb els testimonis), documentalistes, etc, però per investigar i fer recerca tothom hi està capacitat, només s'ha de saber com fer-ho. El grup dóna la formació necessària. S'ha de tenir en compte que comences cada dia, ja que cada arxiu és diferent.

R.P. A nivell general, el grup és molt variat. Et pots trobar des d'estudiants d'història, historiadors o arqueòlegs professionals fins a gent que porta tota la vida militant a la CNT, que sempre s'ha interessat per la història de la seva organització, i que s'ha dedicat a recopilar informació de tot tipus. D'altra banda, també hi ha gent que per una qüestió personal, per la història familiar, poc a poc, es van endinsant en el grup.

P. Pel que fa a les tasques, ja de manera més concreta, quines serien?

R.S. Per una banda, atendre les consultes que ens arriben per diferents vies. Ara per ara, sobretot a través de la militància, i al fet que professionalment alguns de nosaltres estiguem especialitzats. ja abans de configurar-se el grup, ens consultaven directament, perquè ens deien "a ti que te gusta, o a ti que te dedicas a estas cosas..." Per exemple, s'ha posat en contacte amb el grup una noia que vol reconstruir la història del seu avi, que era dels tramvies de Barcelona i que va morir a Mauthausen. I ha arribat a nosaltres a través d'un conegut que li va explicar de l'existència del grup. Les consultes són molt importants perquè ens obren molts més nius d'informació.

R.P. És complex perquè hi ha molta informació dispersa, i molta gent que, ja siguin militants o no, veuen que tenen un passat vinculat a la CNT i que comencen a indagar, per la necessitat de saber. Et pots trobar de tot, per exemple ja m'he trobat al sindicat fent permanència de l'assessoria laboral, atenent la trucada d'una dona gran, el marit de la qual va estar al front, que busca la seva unió matrimonial, document que no sap com buscar i que sentimentalment vol aconseguir. És a dir, que tot et ve una mica per on et ve.

P. Ens hem centrat en les consultes, però quines altres tasques porteu a terme?

R.S. Hem estat treballant molt amb el tema de la querella, bàsicament estem aportant la informació que ens demanen. Aquesta feina l'estan coordinant el Xabier Frauskin i el Javier Antón, el coordinador general del grup a nivell estatal. També estem revisant els protocols d'exhumacions existents per tenir-ne un de propi, fent tasques de comunicació, recopilació legislativa sobretot en relació al protocol, recopilació d'informació dels companys, arxius, etc.

R.P. També tenim pendent fer jornades de divulgació, tant del que es fa a Catalunya com a la resta de l'estat.

R.S. Paral.lelament, organitzacions i persones que treballem en el camp de la memòria històrica ens hem reunit amb dos missions de la ONU en menys d'un any, la primera sobretot, centrada en el tema de les desaparicions forçoses. Així, s'ha aconseguit que la ONU reconegués que les desaparicions van començar el mateix juliol del 1936, i no el 1945 com estava estipulat fins ara a nivell internacional, ja que, on va triomfar el cop d'estat, les desaparicions van començar en aquella mateixa data (per exemple a Mallorca).

R.P. En aquestes reunions hi havia molta gent i es tocaren temes diversos, com per exemple el dels nens robats, que fins ara no es tenien en consideració. Un altre exemple impactant és el d'un grup de treballadors d'una empresa de Reus que el 1977-78, amb motiu de l'acomiadament d'un munt de treballadors es van declarar en vaga. En els disturbis en van detenir alguns i, a un dels que van portar a comissaria el van apallissar i li van fer beure líquid de cocktel molotov. El van portar a l'hospital de Reus, on li van fer rentat d'estómac, i el van retornar a comissaria on el procés es va repetir diverses vegades fins que va morir en un dels viatges sense que el cos entrés ni a la comissaria ni a l'hospital. Els companys de feina porten anys buscant-lo, denunciant i pagant ells mateixos els advocats.

R.S. Aquestes històries demostren que aquí no hi hagut depuració, ni responsabilitats. En termes de l'ONU, no hi hagut ni justicia ni reparació.

P. És complicada la feina de cercar informació per les vostres consultes? Amb quines traves us trobeu?

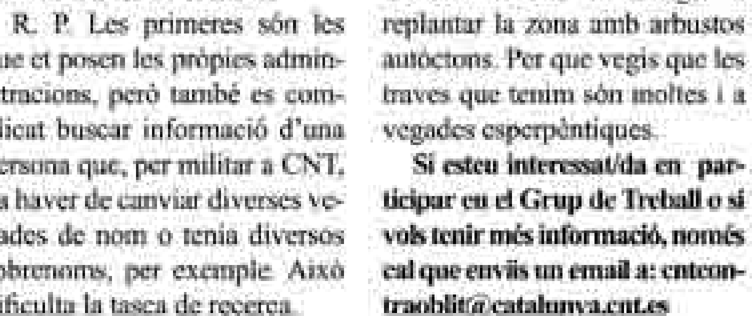
R. P. Les primeres són les que et posen les pròpies administracions, però també es complicat buscar informació d'una persona que, per militar a CNT, va haver de canviar diverses vegades de nom o tenia diversos sobrenoms, per exemple. Això dificulta la tasca de recerca.

R.S. A més, a part de la dispersió documental també hi va haver molta destrucció documental, des de la que vam destruir nosaltres mateixos fins a la que van destruir ells.

E. Però potser la trava principal és la de la llei de protecció de dades, doncs es basen en aquesta llei per no donar-te informació sobre algú que ha mort fa relativament poc o que encara està viu, i per tant, no es pot accedir a informació sobre això.

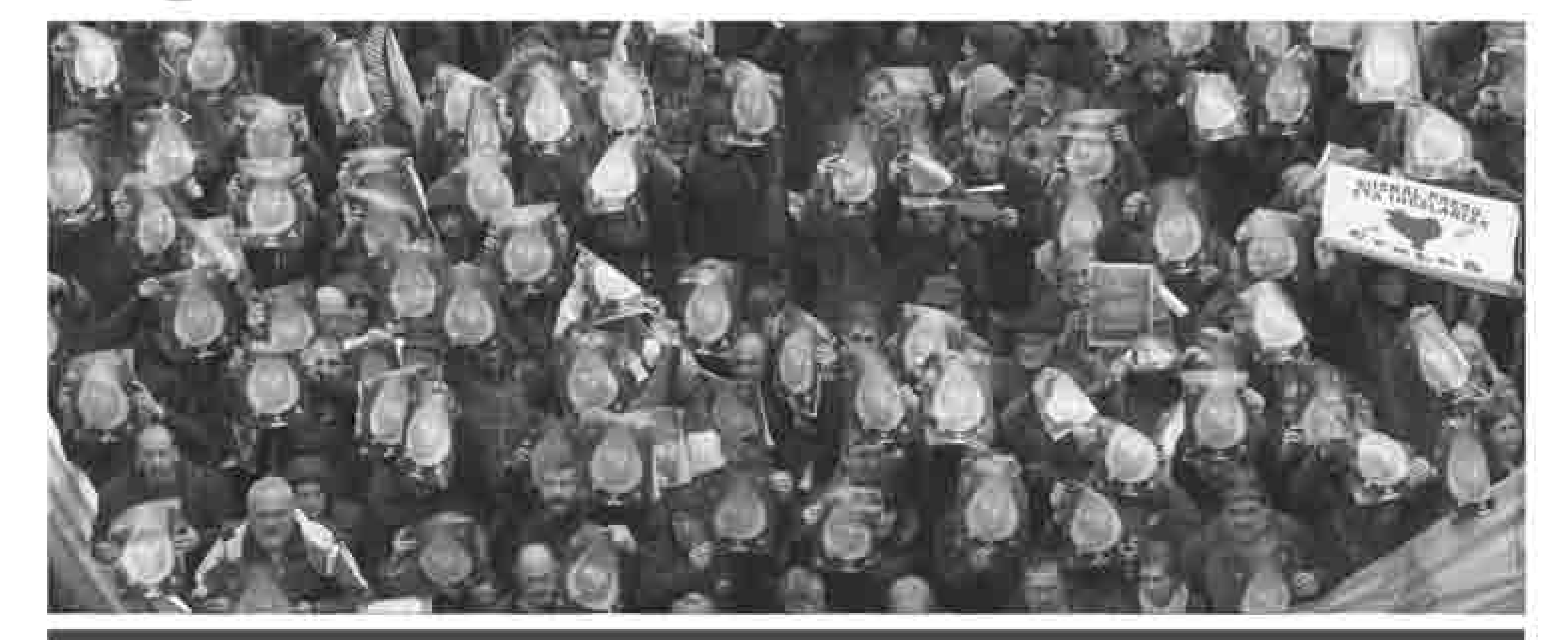
R.S. El que passa és que això ha arribat a un punt molt exagerat, com per exemple, persones que han demanat el consell de guerra del seu avi, i proporcionar-los la documentació amb els altres noms dels procés tatxats, fet que dificulta la comprensió del context i la recerca de testimonis.

R.P. Un altre exemple, en aquest cas en l'àmbit de les exhumacions. Vam intentar obrir una fossa comuna a St Quirze del Vallès que sabiem que podia estar al mig del bosc segons dos testimonis, en un lloc molt complicat. Vam haver de fer molta paperassa i ens van tirar el projecte enrere tres cops. Ens van fer perdre 4 dies amb aquest paper! Al final ens la van coincidir, però saps per què? Perquè en aquell moment el PSOE havia perdut les eleccions i entrava el PP i era una manera de passar la patata calenta. Ara bé, quan ja ens la van coincidir, ens van posar a un home del memorial democràtic a la nuca i havien asfaltat el lloc on podia estar la fosa. Quan vam acabar de fer les cates, que van donar negatives totes, es va tancar el projecte, vam haver de tornar els diners (invertits a pagar la màquina excavadora), vam haver de justificar-ho tot i la Generalitat ens va obligar a replantar la zona amb arbustos autòctons. Per que vegis que les traves que tenim són moltes i a vegades esperpèntiques.

Si esteu interessat/da en participar en el Grup de Treball o si vols tenir més informació, només cal que envïis un email a: cntcontraoblit@catalunya.cnt.es

Opinió

Redefiniendo el escenario en Euskal Herria

Xavier

Cualquier extraño que se acerque por primera vez a la realidad de lo que se conoce como "conflicto vasco", o cualquiera que vuelva la mirada a éste después de un tiempo, con la atención fijada en otro lugar, sin ninguna duda se sorprenderá del contraste entre la reciente inutilización unilateral de armas por parte de ETA con luz (vídeo) y taquígrafos (verificadores internacionales, CIV) y las últimas redadas primero contra Herrira, y posteriormente contra abogados de los miembros del EPPK (Colectivo de Presos Políticos Vascos). Tratemos de entender los movimientos del MLNV (Movimiento de Liberación Nacional Vasco) y los poderes españoles en este momento de redefinición de las identidades, los actores y los ejes divisorios en/del conflicto.

7 de enero de 2012 y 12 de enero de 2013. Bilbao acoge las que son las manifestaciones más importantes conocidas hasta ese momento en Euskal Herria (con el permiso de la realizada tras la muerte de Miguel Ángel Blanco), ambas en favor de los presos políticos vascos (del MLNV), y ambas tienen lugar tras el "cese definitivo de la actividad armada" anunciado por ETA el 20 de octubre del 2011. La cuestión de los presos ha sido históricamente una de las cuestiones con mayor capacidad de movilización en el seno del MLNV (sino la mayor). Sin embargo es a partir de la tregua, en un escenario en el que el MLNV realiza una apuesta por la lucha electoral y la gestión de las instituciones, que la cuestión de los presos se convierte en prácticamente el único eje de movilización de calle (con el permiso de las de carácter socioeconómico, y las relacionadas con el derecho a decidir impulsadas al calor del "proceso catalán" y aún embrionarias). La cuestión de "los presos" es para el MLNV: a) el único punto a añadir en la agenda de "resolución del conflicto", b) el principal elemento de cohesión interna (en el que participan los sectores menos ilusionados con la estrategia electoralista), c) el frente que les permite sumar apoyos de sectores de la sociedad vasca que no lo perciben como una demanda exclusiva del MLNV.

El 1 de octubre del 2013 lxs principales responsables de Herrira son detenidos en una redada mediatizada y espectacularizada. Esta imprevista redada, primera en años contra una organización legal, va dirigida precisamente contra la organización encargada de dinamizar las movilizaciones en favor de los derechos de los presos, y a pocos meses de otra manifestación que estaba llamada a marcar la agenda política. Herrira había nacido en 2012 con una clara vocación de impulsar un movimiento por los derechos humanos que superase las fronteras de las bases sociológicas del MLNV (sumando a actores como STOP Desahucios, Joan Tardà (ERC), o Jose Luis Úriz (PSN)), y a buen seguro esta voluntad contribuyó a convertirse en blanco de los poderes estatales.

En el tiempo que transcurre desde la redada a Herrira, y la última gran movilización en enero de 2014 los hechos más destacados son las excarcelaciones derivadas del varapalo del TEJ (Tribunal Europeo de Justicia) a la doctrina Parot y huelga de hambre de los presos de Sevilla II por sus condiciones carcelarias. En la segunda se hace patente la presencia de "otros sectores" del MLNV y la posibilidad de tensiones internas derivadas del escaso avance de la cuestión de los presos. En la segunda se visibilizan bien las tensiones presentes en el otro lado de la mesa. Y es que la derecha española en el gobierno no es un bloque tan monolítico como parecía hace unos meses, y la excarcelación de presos del EPPK por imperativo legal, ha acabado con la paciencia de los sectores más integristas de la derecha española que se revelan ante la actitud de un Rajoy que está "vendiendo España". El gobierno se ve preso del monstruo que ha alimentado durante años, lo que es aprovechado por sectores internos para ganar posiciones en la lucha por el poder, y meses más tarde, por una extrema-derecha nacionalista, para, superado cualquier complejo, mostrarse tal y como es y lanzarse al ruedo electoral.

En este contexto llegamos a enero del 2014 cuando, días antes de una nueva manifestación convocada en favor de los presos, abogadxs del EPPK son detenidos. La estrategia parece clara: a) desactivar el espacio de movilización que suscita más adhesiones, y puede condicionar más al gobierno en el "proceso de resolución", b) generar divisiones internas dentro del MLNV y reventar así el proceso, c) contentar a los sectores más integristas de la derecha españolista que están debilitando la imagen del gobierno ante su propio electorado. Este segundo punto es claro toda vez que lxs detenidxs son identificados como miembros de los sectores más radicales de la IA (Izquierda Abierta) y pretende mostrar a este sector la imposibilidad de una salida negociada a la cuestión de los presos. Sin embargo, los resultados son bien diferentes: a) pocos días después, Bilbao es escenario de la manifestación más importante en la historia de Euskal Herria y la primera en muchos años en que el PNV se ve obligado a participar junto al MLNV; b) es la propia Arantza Zulueta, miembro más destacada de los últimos detenidos, la que afirma: "no permitiré que me usen para dividir a la izquierda 'abertzale'"; y c) el golpe en la mesa de Rajoy parece no ser suficiente para frenar las desavenencias internas de la derecha españolista, y pocos días después nace la desacomplejada Vox.

El avance de los acontecimientos parece mostrar cada vez menos probable el estallido de la división interna en el seno de un MLNV convencido de su estrategia electoralista. La apuesta por una estrategia de desobediencia civil de masas y autoorganización popular en términos de autonomía, aunque deseable, parece poco probable a la espera de un nuevo vuelco al escenario que el proceso soberanista, y la intransigencia del Estado Español, pueda propiciar. Del otro lado, los movimientos futuros quedan poco claros. Por un lado, la citación de los miembros del CIV (Comisión Internacional de Verificación) para declarar ante la Audiencia Nacional a instancias del COVITE (Colectivo de Víctimas del Terrorismo en el País Vasco), es un nuevo ejemplo de la capacidad de los sectores más reaccionarios para condicionar la política estatal; por otro, las recientes declaraciones de Arantza Quiroga, presidenta del PP de la CAV, advirtiendo de la necesidad de que sea el PP quien lidere "el fin de ETA" muestran que al menos el PP vasco ha perdido el miedo, posiblemente por pura necesidad electoral, a contradecir a estos sectores. El tiempo dirá si la salida/aparición de Vox permite desacomplejar también a los dirigentes del PP, o si al contrario supone un contrapeso demasiado poderoso.

Feminisme

Els col·lectius feministes han passat de ser "avortistes" a ser reconegudes com a defensores del dret a decidir

Betlem C. Bel, activista de la Campanya pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït i de Ca la Dona
@BetlemCBel

Des de què el fatídic divendres 20 de desembre va ser informada (que no aprovada) en Consell de Ministres la "Ley Orgánica de Protección de Derechos del Concebido y de la Mujer Embarazada", molt s'ha escrit sobre ella. Aquí no ens centrarem en el detall de la llei[1]. Volem en canvi situar-nos en dues de les seves virtuts: la capacitat per a reforçar la visibilitat del discurs feminista, i la seva proposta que les dones no siguem penalitzades per avortar.

La primera, un efecte col·lateral. A finals del 2007 es va produir un ressorgiment de les campanyes pel dret al propi cos en reacció a l'increment de la virulència dels atacs de col·lectius com E-Cristians, presidit per l'ex conseller d'agricultura Miró i Ardèvol o del ciberlobby ultradretà HazteOir..

Des d'alesbores s'ha assolit una progressiva normalització del discurs pel dret al propi cos, malgrat el llast ancestral que el tema arrossega. Els col·lectius feministes han passat de ser "avortistes" enfrontats als sectors "en defensa de la vida" a ser reconegudes com a defensores del dret a decidir davant el fonamentalisme. Any rere any, s'hi han anat sumant persones i grups a les campanyes. Amb la llei del 2010, que va suposar un salt qualitatiu en alguns conceptes però que un cop més no va recollir les demandes històriques de bona part del moviment feminista, es va produir certa relaxació, però l'arribada al poder del PP, el discurs endurit de la seva ala dreta i l'efervescència social han incrementat exponencialment les xarxes entre col·lectius feministes i d'altres grups.

No es tracta d'un fet irrellevant. El feminisme té un recorregut llarg però complicat, en el qual el suport per part d'altres col·lectius no ha estat fàcil. I fora (i dins) dels sectors més activistes perduren molts tabús i estigmes.

La segona virtut, despenalitzar les dones que avorten, és terriblement perversa. Cal recordar que l'avortament per decisió pròpia és un delicte recollit al Codi Penal.

Amb la llei del 1985 avortar fora dels 3 supòsits despenalitzats es condemnava amb presó de 6 a 12 mesos o bé multa de 6 a 24 mesos per a les dones i, per a les professionals, presó d'1 a 3 anys i inhabilitació per a exercir una professió sanitària entre 1 i 6 anys.

Amb la llei del 2010, s'elimina la presó per a les dones però es mantenen la resta de penes i s'hi afegeix, a més, multa i inhabilitació per faltar a les condicions de tutela establertes per l'Estat per a la pràctica dels avortaments. És a dir, la llei que reconeix el dret de les dones a decidir (ni que sigui només durant 14 setmanes) continua penalitzant per exercir aquest dret fora del marc restringit i tutelat per l'Estat.

Què proposa Gallardon? Eliminar el dret a decidir, el supòsit de malformació fetal, l'emmarcament de l'avortament en els drets sexuals i reproductius, i la capacitat de les dones de 16 a 18 anys per a decidir sense tutela familiar. Però si una dona avortés a l'Estat fora d'aquests supòsits -és a dir, en el 98% dels casos- estaria exempta de responsabilitat -o culpa, tenint present la ideologia que informa la proposta-, ja que tota la penalització recauria sobre les persones que "produeixen" l'avortament.

Per tant, més enllà d'altres consideracions sobre la regulació d'una pràctica consolidada (tot i que no assumida socialment ni garantida per l'Estat) com és l'avortament, el centre del debat és el reconeixement de les dones com a subjectes ètics i polítics capaces de prendre decisions fonamentades davant dels dilemes de la vida: la dona que ha decidit avortar és, sempre, una víctima (de professionals que l'enganyen, de parelles que no la deixen ser mare, de l'alliberament feminista que desnaturalitza les dones?) I, com a tal, cal protegir-la no permetent-li aturar la gestació i protegir també el "bé jurídic" que és el no-nascut, que no és una altra cosa que el zigot, embrió o fetus i que, com sabem, és viu però no de forma independent, i persona en potència però no en acte.

Com a víctima, en canvi, d'una violació denunciada, i donat que consideren aquest un dany superior al que s'infligeix al nasciturus, sí és possible avortar. Però recordem que el major nombre de violacions es produeixen en els àmbits familiars i aquestes sovint no són denunciades a l'instant.

Podríem fer moltes consideracions sobre què s'entén per vida, per persona, per vida digna. Però malgrat el moviment antielecció revesteixi el seu discurs de "protecció a la vida", el fons del debat no és aquest sinó la usurpació patriarcal del control sobre el propi cos i la capacitat reproductiva de les dones. El control de la sexualitat és un element clau per a anular la llibertat i l'autonomia i per això s'hi destinen milions d'euros a tota Europa, per a fer retrocedir les pràctiques de llibertat conquerides en les darreres dècades.

Ja l'any 1985 col·lectius feministes van elaborar una proposta de llei[2] amb unes reclamacions clares i senzilles, i que continuen vigents: el ple reconeixement i la conseqüent despenalització del dret a decidir; l'equiparació de l'avortament amb la resta de prestacions sanitàries, la seva pràctica a la sanitat pública, el reconeixement de la capacitat de decisió de les menors; i, finalment, i aquesta és la clau per a reduir el nombre d'avortaments: educació sexual i afectiva igualitària per a totes les edats, i anticoncepció a l'abast de tothom.

Hem tingut debats sobre els terminis i supòsits per a avortar, però sovint aquestes consideracions tenen a veure amb els tabús patriarcals que totes tenim interioritzats i, també, amb negociacions entorn allò possible -donat els governs actuals- i no amb allò desitjable. Els nostres debats tenen més a veure, per exemple, en si volem o no que l'Estat reguli l'avortament, o si caldria només el reconeixement dels Drets Sexuals i Reproductius i, en tot cas, una regulació sanitària de la pràctica de la IVE i el compliment de les garanties per a poder exercir una sexualitat sana i lliure.

El que volem és la construcció de subjectes actius, autònoms, amb capacitat per a decidir sobre la pròpia vida, de crear vides de dignitat, de construir els recursos personals i comunitaris per a la justícia i l'equitat social, de mantenir relacions afectives lliures de violències. De decidir si tenir o no tenir criatures, quan tenir-les, i en quines condicions, decisions a les que l'Estat pot donar suport i garanties, però no intervenir-hi.

Notes:

1.Podeu trobar la informació sobre les lleis del 1985 i del 2010 a www.mujeresantecongreso.org, "Guia informativa sobre interrupción voluntaria del embarazo", septiembre 2012. Sobre la proposta Gallardon, comparada amb les anteriors lleis, vegeu http://www.traversales.net/resumenleygallardon.pdf

2."Interrupción voluntaria del embarazo, el derecho de las mujeres a decidir". Coordinadora Feminista, 2007. Pàgina 15-16 http://issuu.com/caladona/docs/estudi_avortament_cat/1?e=0

Poder associatiu: Del fordisme al Postfordisme.

Al'anterior Solidaridad Obrera, vam acabar la primera part de l'article del ICEA referint-nos a la descentralització productiva, i els canvis més significatius pel que fa al mercat laboral i a les relacions mercantils entre empreses, que com vam dir eren els de la subcontractació i la deslocalització. En aquest nou número del diari, seguirem parlant dels canvis que s'han produït, parlant en primer lloc del que entenem per grup d'empreses, també de la flexibilitat i la temporalitat. Posteriorment, acabarem aquest article parlant del Procés històric a EEUU i Alemanya.

ICEA

Entenem per grups d'empreses quan les societats que integren al mateix, tot i ser independents entre si des d'una perspectiva juridicoformal, hi ha criteris de subordinació que permeten identificar, més enllà de la pluralitat aparent, una certa unitat econòmica.

Segons l'article 42 del Codi de comerç espanyol, existeix un grup quan una societat ostenta o pot ostentar, directament o indirectament, el control d'una o unes altres. En particular, es figurarà que existeix control quan una societat, que es qualificarà de dominant, es troca en relació amb una altra societat, que es qualificarà com a depenent, en alguna de les següents situacions:

- Possessió de la majoria dels drets de vot.
- Tenir la facultat de nomenar o destituir la majoria dels membres de l'òrgan d'administració.
- Poder disposar, en virtut d'acords celebrats amb tercers, de la majoria dels drets de vot.
- Haver designat amb els seus vots la majoria dels membres de l'òrgan d'administració.

Suposarà un nou model organitzatiu per fer front a les noves demandes i exigències de la producció. D'aquesta manera, l'empresa deixarà de ser una estructura centralitzada per convertir-se en un conglomerat d'unitats relacionades entre si. Mentre el proletariat pateix un procés de desmembrament, la classe dirigent es reforça i multiplica les seves relacions entre empreses.

Tot això deriva en una problemàtica laboral quan es torna difícil identificar clarament el contractant del treballador, així com el titular últim de la responsabilitat per part de l'empresa derivada de la venda de força de treball del treballador.

Flexibilització de les condicions laborals

Al contrari que en el fordisme, on un treballador podia pensar en un cicle de vida laboral llarg i segur, en el postfordisme és característica la precarietat. A partir del concepte de flexibilitat laboral, sorgirà el de flexiguretat, fent referència a aquell marc juridicolaboral que fomenta l'augment de la flexibilitat laboral a canvi de prometre un augment potencial dels mecanismes de seguretat de la feina (teorització neoliberal sobre l'acceleració de la contractació en mercats d'alta temporalitat, obtenció suficient de prestacions associades a l'atur...).

Així doncs, el concepte de flexiguretat no és més que l'aproximació de la relació entre els dos tipus de flexibilitat existents (via augment de la flexibilitat interna) que s'exposen a continuació.

-Flexibilitat externa: Capacitat de l'empresa per contractar i acomiadar (modalitats legals de contractació, requisits per la celebració del contracte, costos d'extinció, etc.), així com d'organitzar el procés productiu.

-Flexibilitat interna: Capacitat de l'empresa per modificar les condicions de la feina i organitzar el treball dintre l'empresa (estructura salarial, regulació legislativa, mobilitat funcional i geogràfica, nivells de qualificació dels treballadors...)

Per tant, es permet a l'empresa major capacitat per desenvolupar-se en un àmbit més desregulat augmentant el seu poder negociador sobre el treballador.

Temporalitat

És el recurs de les empreses per afrontar contraccions de l'activitat productiva. Els contractes es fan per temps limitats, mentre l'empresa necessita mà d'obra per respondre a un pic de demanda o a un increment estacional. També podríem incloure aquí l'augment de contractacions de temps parcial.

A mitjans dels '90, sorgeix un nou agent de contractació, les Empreses de Treball Temporal (ETT) que es converteixen ràpidament en el fet més significatiu d'un procés de precarització en base a la temporalitat. Els fonaments que porten a una empresa a contractar treballadors a través de les ETT són:

-Existència de demandes de mà d'obra de corta durada.

- Que l'empresa usuària necessiti treballadors qualificats de manera urgent.

- Com mecanisme de descentralització productiva, subcontractant un àrea funcional de l'empresa.

Pel que fa a les ETT, aquesta té unes obligacions molt concretes: formació i vigilància de la salut i integritat física dels treballadors/es cedits. Mentre que l'empresa usuària, té obligacions generals que s'encaminen en el deure de vetllar per les condicions de desenvolupament i execució de la prestació.

Totes aquestes característiques en el seu conjunt, suposen la fragmentació de la negociació laboral i la percepció de baixos salaris per part dels treballadors. Fragmentació a conseqüència de la diversitat d'estructures productives (com grups d'empresa) que permeten als contractants negociar a través d'un ventall de possibilitats contractuals, estrenyent a la mínima expressió la capacitat negociadora dels diferents grups de treballadors, podent inclús situar determinats treballadors fora de l'esfera del conveni col·lectiu.

Tots aquests canvis de relacions laborals i mercantils que hem vist fins al moment, donaran lloc a dos efectes negatius per a la classe treballadora:

- Salaris baixos: en deslocalitzar o subcontractar en països amb menors costos laborals i en produir en aquests països per l'exportació, es trencarà l'associació entre producció i classe mitjana treballadora característica del fordisme.

- Fragmentació de la negociació laboral: a conseqüència de la diversitat d'estructures productives i de les noves configuracions en xarxa, les empreses negocien amb una diversitat de situacions laborals i tipus de treballadors, el que redueix la capacitat de negociació de cadascun d'aquests grups.

Procés històric als EEUU

A finals dels 70 els EEUU segueixen conservant l'hegemonia, tot i que ja no tenen ni la capacitat ni la influència per mostrar-se com el banquer de després de la II Guerra Mundial. Cal destacar el pes dels *"Big Three"* (Chrysler, General Motors, Ford) en la indústria i l'especial influència de Ford en l'edat d'or del creixement fordià, que duraria 30 anys.

Durant el període 1948-1979 es començaria a gestar la formació i la posterior crisi del model de negociació *Collective Bargaining* (Conveni col·lectiu), que havia establert les bases per procurar a les empreses de diferents rams de l'economia una política keynesiana, per sostenir la demanda en base de la qüestió salarial, amb la finalitat d'incentivar el consum intern a gran escala.

Podem resumir el seu contingut en 2 àmbits:

-Salari directe: es determina per un conjunt de regles rígides amb la finalitat de garantir l'alça progressiva, regular i anticipada del salari real als treballadors. El salari directe, d'aquesta manera, feia del treballador nord-americà (sobretot en el sector de l'automòbil) el millor pagat del món.

-Regles de l'acomiadament: intervenen tant elements flexibles en favor de l'empresa i altres més rígids en favor del treballador. D'aquesta manera, sorgeix una nova forma d'actuació que permet al contractant procedir sense cap tipus de barrera a l'acomiadament per reestructurar la plantilla sota causes productives, però seguint un estricte ordre en base a l'antiguitat de la plantilla total i, de la mateixa manera, en cas de noves contractacions l'obligació d'exercir-les a aquells que van ser acomiadats.

No obstant això, aquest equilibri quedarà fragmentat a partir del 1980, quan té lloc una ruptura i posterior sorgiment de nous convenis amb la competència externa que fins llavors era quasi inexistent o molt més debilitada.

En aquest moment, les empreses dirigiran una contraofensiva, cercant modernització tecnològica i nous continguts en la negociació contractual. Durant aquest procés, el moviment sindical acabarà fent seu l'objectiu de contribuir al restabliment de la competitivitat de les empreses. D'aquesta manera, la concessió més important realitzada pels treballadors durant aquest període es trobarà sobre el salari. Les regles que el fixaven deixaran de ser rígides per patir canvis progressius que flexibilitzaran el càlcul, donant lloc al naixement d'un nou salari binomi, sent una part d'aquest fix i una altra (petita) variable, en base a primes.

Així, el model de crisi nascut i format en sectors en continua pèrdua de competitivitat, com el que fa referència al del automòbil, està animat per una lògica de resistència i limitació d'estralls. D'aquesta manera el model fordià, es dóna per mort. Ara els guanys per productivitat no s'aconseguiran segons la trajectòria maquinisme + divisió del treball, sinó per la flexibilitat dels treballadors dintre un conjunt determinat de tasques. Per tant, les lluites salarials es convertiran en lluites pel manteniment de la feina dels assalariats supervivents a la gran ona d'acomiadaments d'inicis dels 80.

Procés històric a Alemanya

El cas alemany és diferent que el que acabem d'explicar. Els modernistes, van optar per una inserció decidida de l'economia alemanya al mercat mundial. Els resultats d'aquesta política van situar Alemanya com a primer exportador mundial, inclús per davant del Japó. El gran obstacle que es presentava eren les fluctuacions de la seva moneda, ja que la taxa de canvi marcaria una tendència clara cap a l'apreciació durant la dècada dels 70 i 80, fet que perjudicava la seva capacitat exportadora (qüestió resolta en gran part amb l'arribada de l'euro).

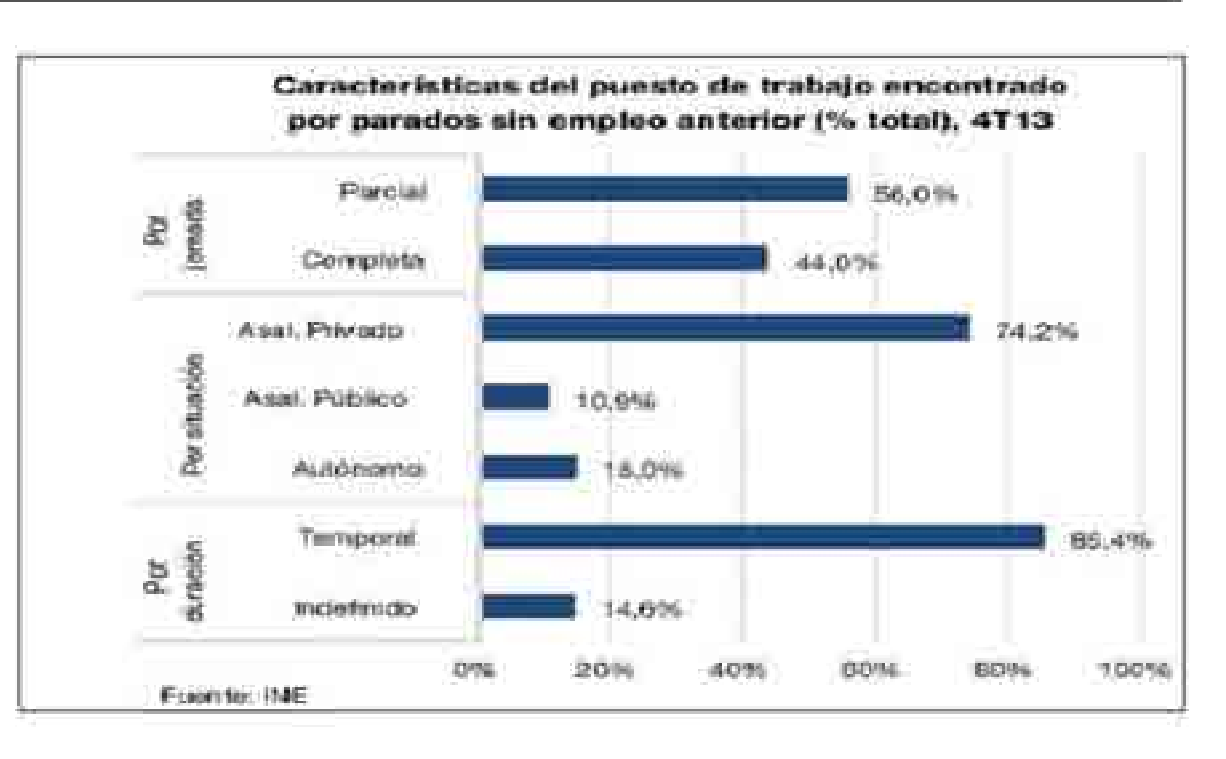
Curiosament, això es produeix en un país on el sindicalisme és molt poderós, amb un sistema de drets implantats en favor de l'assalariat molt complet, per tant, pot afirmar-se que la competitivitat d'Alemanya no ve avalada per un baix cost laboral, sinó en base a la seva qualitat de la producció obtinguda. A més, a diferència del Japó, la producció no està constituïda per productes nous, sinó per productes "mitjans" (química, maquinària, eines...). Per tant, sorgeix la hipòtesi que la competitivitat per qualitat es fonamenta en la qualificació del treball, la inversió organitzacional i la valorització sistemàtica dels recursos humans.

Pel que fa a les relacions laborals, estarien construïdes per la coexistència de dos nivells de la negociació col·lectiva i de l'establiment dels acords salarials: el dels convenis col·lectius i en el si dels propis consells d'empresa.

A partir del 1974, després de la ruptura dels contractes fordistes, les lluites sindicals a l'empara de la modernització tecnològica i els canvis organitzacionals que comportarien, centrarien la seva estratègia en protegir la feina, tot i que a partir de 1983, després del fracàs d'aquesta estratègia, es reorientarien mitjançant la lluita contra l'atur, amb especial rellevància la negociació col·lectiva d'aquell mateix any, on s'acordaria una reducció de la jornada laboral amb compensació completa.

La diferència essencial entre el model liberalassistencialista amb el model liberal tradicional, consistiria en el fet d'una intervenció resolta del poder públic, com a part d'una activitat redistributiva, extraient una porció dels guanys de la productivitat obtinguda en els sectors modernitzats per dirigir-la cap als treballadors exclosos i els marginats de la modernització. L'objectiu és alimentar aquests marginats per no córrer mai el risc d'una veritable explosió social.

En el següent número de Solidaridad Obrera, acabarem aquest article parlant del procés històric a l'Estat espanyol.

Exemple d'un grup d'empreses

Ressenyes de llibres

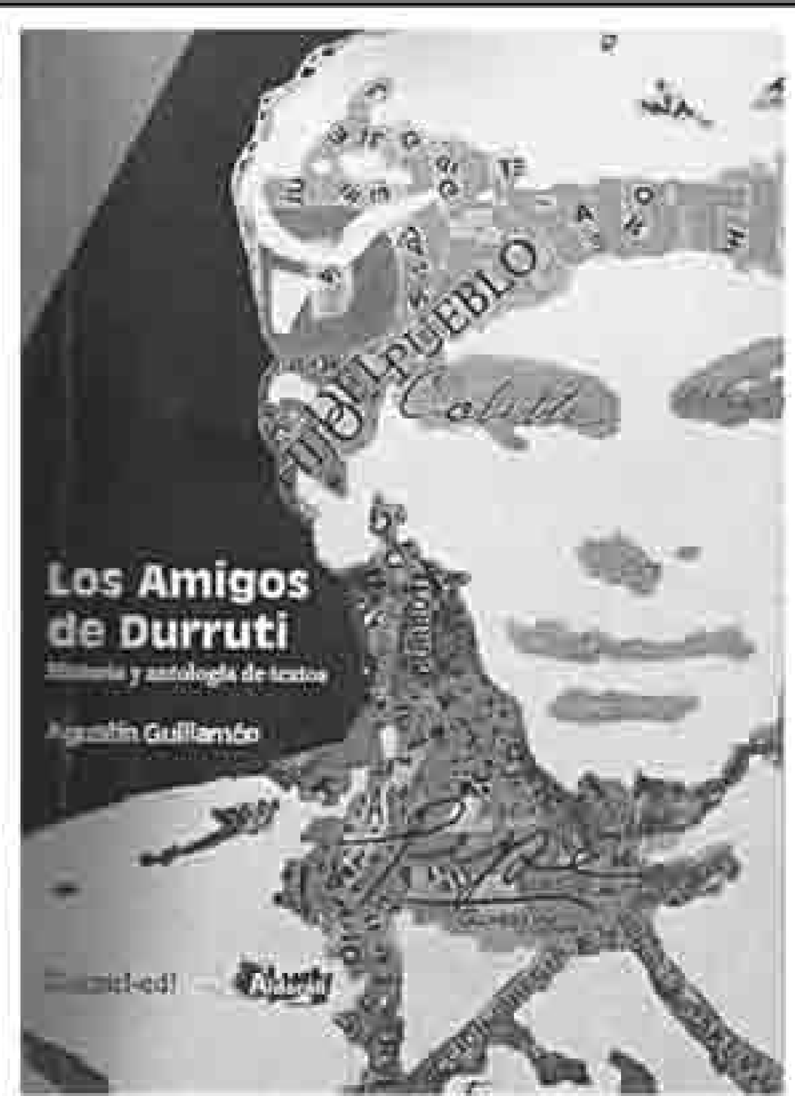
Novetats editorials: "Los Amigos de Durruti" i "El terror estalinista en Barcelona" de Agustín Guillamón

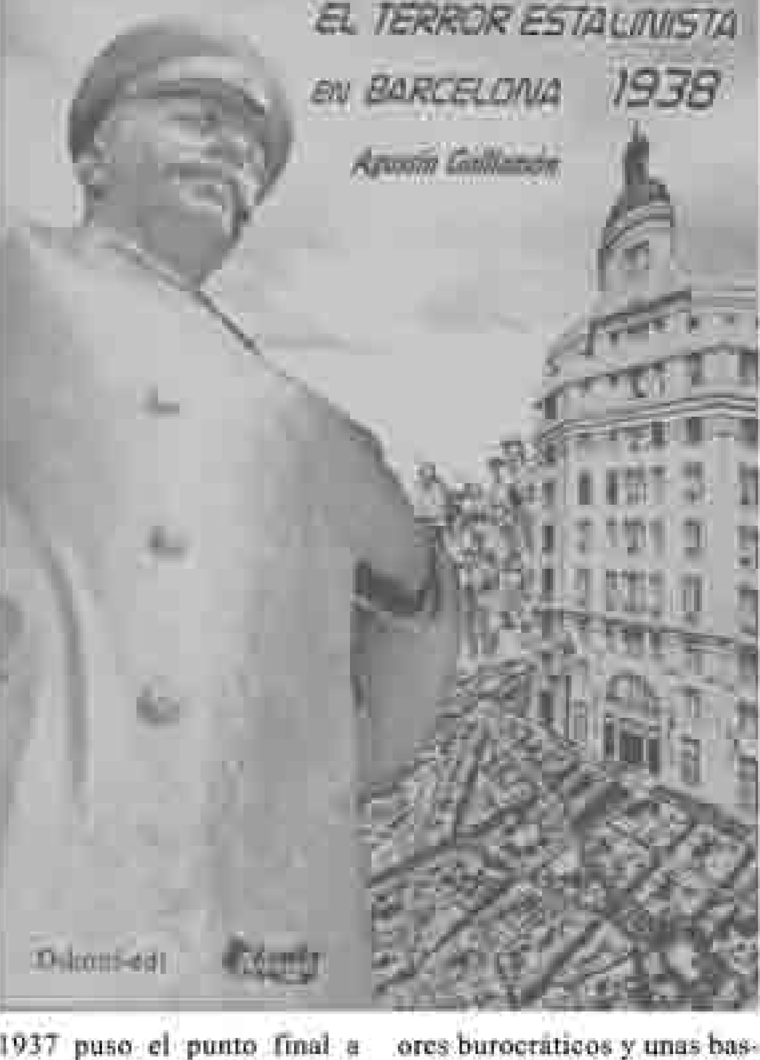
Ed.Aldarull y Dskntrl_ed

Desde hace dos décadas el historiador barcelonés Agustín Guillamón Iborra lleva publicando la revista Cuadernos de Balance. Su intención es rescatar la historia del movimiento obrero revolucionario español y dar a conocer sus figuras más relevantes, no siempre bien conocidas ni tratadas por la historiografía académica de izquierdas o ni siquiera por la misma historiografía revolucionaria. Su trabajo ha sido tan extenso (Balance tiene 37 números, y además ha escrito innumerables artículos en muchas otras revistas) que poco a poco se está realizando un compendio de sus escritos y de sus investigaciones.

Como libros de recopilación, actualización y ampliación de artículos aparecidos en antiguos cuadernos de Balance, Guillamón ha ido publicando progresivamente Barricadas en Barcelona, editado por Espartaco Internacional, 2007; Los Comités de Defensa de la CNT en Barcelona (1933-1938), de Aldarull, 2011, y La Revolución de los Comités. Hambre y violencia en la Barcelona Revolucionaria. De junio a diciembre de 1936, coeditado por Aldarull y El Grillo Libertario, 2012.

En noviembre de 2013 una colaboración editorial entre Aldarull y Dskntrl-ed! acaba de sacar Los Amigos de Durruti y El Terror Estalinista en Barcelona, 1938. Para quien esté siguiendo la obra de recopilación de Guillamón, estos dos libros tratan extensivamente dos aspectos que no se conocen demasiado, puesto que nuestra atención a la hora de leer la Guerra Civil española y el proceso revolucionario ha ido a menudo por otros derroteros.

Los Amigos de Durruti

Por un lado, Los Amigos de Durruti es un libro dedicado a la comprensión de esta agrupación de anarquistas que desde marzo de 1937 hasta 1938 estuvo activa en Catalunya. Su aportación más destacada fue la influencia que ejerció en el ambiente de enfrentamiento entre la revolución y la contrarrevolución que se vivía en Barcelona en la primavera de 1937 y que estalló plenamente durante los Sucesos de Mayo. Los Amigos de Durruti nacieron a partir de una agrupación entera de la Columna Durruti, que en bloque y llevándose las armas, abandonaron el frente de Aragón llevándoselas consigo a Barcelona con el fin de garantizar y proteger el proceso revolucionario que veían peligrar. Su negativa a aceptar la militarización fue el detonante. En Barcelona contactarían con la oleada de descontento que se vivía en las bases anarcosindicalistas, reflejada por la actitud de los Comités de Defensa, las Juventudes Libertarias y los Grupos Anarquistas que no aceptaban los retrocesos que el proceso revolucionario estaba teniendo en todas partes, causado por la política de los comités superiores del movimiento libertario.

Los Amigos de Durruti proponían "ir a por el todo" y que la Revolución tomase el control de la guerra en el territorio republicano. Tuvieron unos 5.000 asociados, y una influencia mucho mayor en las barriadas proletarias del interior y de los alrededores de Barcelona, e incluso entre no pocos miembros de las Columnas confederales. Sin embargo, su prédica de crear una Junta Revolucionaria y que ésta tomase el poder no se pudo llevar a cabo. Se carecían de medios prácticos. Las bases revolucionarias no tuvieron la capacidad de entender la situación, de coordinarse y de actuar en consecuencia. Se había perdido una oportunidad histórica el 19 de julio de 1936 y ahora, en 1937, la CNT estaba controlada por una burocracia partidaria de la República antifascista que ya había decidido supeditar la Revolución social a las necesidades de la guerra.

La derrota de Mayo de 1937 puso el punto final a la andadura de los grupos revolucionarios en Catalunya. Los Amigos de Durruti pasaron a ser un grupo clandestino, perseguido como el POUM, aunque no represaliado de la misma forma, dada la influencia que conservaba el anarcosindicalismo. La prensa de la agrupación, El Amigo del Pueblo, muestra los debates que se daban en retaguardia, las dudas, los reproches y sobretodo la impotencia de ver que se había renunciado a la revolución y que además se estaba perdiendo la guerra.

El Terror Estalinista en Barcelona

En El Terror Estalinista en Barcelona se pueden comprobar las consecuencias prácticas de una derrota política. Después de Mayo de 1937, y después de limpiar Barcelona de la influencia de los Comités de Defensa durante todo el verano de aquel año, en la ciudad imperaba un orden autoritario. El POUM estaba ilegalizado, la CNT dividida entre unos comités superiores burocráticos y unas bases revolucionarias fuera de la legalidad y desarticuladas y los catalanistas apartados de los puestos de control de la Generalitat. A todos se los acusaba de haber convertido Catalunya en un caos invivible. En nombre del orden republicano centralista la ciudad estaba tomada militar y políticamente por el partido comunista y sus agentes. El PSUC que desde finales de 1937 convirtió Barcelona en un laboratorio de represión de carácter estalinista. De hecho, tan es así que la instauración de los regímenes estalinistas de la Europa del Este después de la Segunda Guerra Mundial se hizo siguiendo el modelo aplicado en España. Por ello este libro tiene una importancia clave en la denuncia de unos métodos de persecución y acoso a todos los grupos políticos rivales y de instauración de una dictadura mediante el control de los medios de comunicación, del ejército, de la policía y de todas las palancas del estado.

Cultura

Rock and Roll, revolució individual i espoli cultural. (II)

Genís Ferrero

A la primera part d'aquest article vam introduir el Rock And Roll i el seus orígens afroamericans, vam parlar de com inclús els instruments més característics (el saxòfon i el piano) d'aquest gènere musical varen ser desplaçats progressivament per la guitarra i tot un munt d'artistes blancs que més que aportar musicalment van plagiar i desvirtuar aquella música popular.

Aquella alienada deriva ja no recordava els orígens negres de llocs com Nova Orleans, de la mà de pianistes com el mític Fats Domino que mesclaren el R&B, el Swing i la síncopa típica d'allí amb cançons com "I'm Walking" o "My Blue Heaven", per dir-ne alguna. Orígens compartits amb grans figures del Boogie i el Jump Blues com el pioner Big Joe Turner cantant temes tant mítics com "Shake, Rattle & Rock!" o "Boogie Woogie Country Girl". Foren uns orígens basats plenament en les estructures del blues, però amb un component poder més frívol, més divertit, més sensual també i sobretot perfecte per al ball i la gresca.

Neix, també, de la mà del ja esmentat Chuck Berry, gegant de la guitarra que va "patentar" el so característic del RnR creant-ne tot un conjunt de riffs que marcarien el futur d'aquesta música. Un músic que va tenir nombrosos conflictes racials amb les autoritats, així com el fet que tot i popularitzar-se enormement preferia dormir al seu cotxe quan estava de gira abans que dormir en els motels segregacionistes del sur dels EEUU. Temes seus com "Maybellene" (on s'hi noten les influències de la música Country) i "Rock and Roll Music" despertarien una gran atenció per part de blancs i negres, o l'immortal "Johnny B. Goode" que portà a Chuck Berry a la fama i, alhora, a una batalla pels drets d'autor amb un famós grup californià amant del surf que li van plagiar descaradament la cançó, emportant-se gairebé tota la glòria gràcies a l'ajuda de la indústria.

Però, també, el RnR va néixer d'un element marginat per la història, aquells negres amb tupè que venien dels barris més marginals del Sur, que bevien a parts iguals del Blues i el Gospel, però també de vodevils, tavernes i locals de mal ambient, de transvestits, prostitutes i drogues. Qui més representaria aquesta influència i marcaria per sempre el Rock and Roll i la història de la música és Little Richard.

"Little" Richard W. Penniman és una de les pàgines de la música popular més importants a la història. Cantant i pianista, coix, homosexual, auto-anomenat "Rei i Reina" del RnR, profundament religiós (actualment segueix exercint de predicador evangelista) i una de les veus més prodigioses i personals del gènere. Durant la primera meitat dels anys 50 fou el músic més rellevant dins l'estil que ens ocupa, un negre que començà transvestint-se en espectacles de cabaret que avergonyien a la bona gent de la seva pròpia comunitat (tant moralista, per altra banda, com la resta de comunitats d'aquella època). El concepte d'espectacle musical d'avui dia es pot dir que el va posar en marxa ell, provocant l'efervescència d'una multitud jove blanca que adorava aquella extravagant figura, al ritme de cançons que, sota una suposada banalitat superficial, parlaven d'un alliberament individual i sexual. Cançons com "Tutti Frutti" parlaven de la homosexualitat d'una forma ambivalent: per una banda desinhibida per les referències i insinuacions prou clares, però alhora en aixoplugada sota el subterfugi que la seva excèntrica personalitat li permetia desviar part de l'atenció.

El fenomen Little Richard va agafar per sorpresa a la indústria musical del moment, que poc podien imaginar que la joventut de classe mitja blanca compraria embogida els discs d'aquells músics negres que, a més a més, trencaven amb la moral tant restringent del moment. Succeí el mateix amb Chuck Berry que va començar a vendre discos com a xurros. I en menor mesura durant un temps més músics negres tingueren el seus anys de glòria.

No obstant la indústria començà a reaccionar, i agafant el paral·lelisme del moviment en aquests dos darrers personatges, els magnats de companyies de discos aprofitaren l'absència de Berry i Richard dels escenaris per a canviar les coses. Mentre Little Richard li va donar un dels seus moments d'il·luminació i es va dedicar a l'Església (cosa que el va fer apartar-se pel complet de la vida de músic i els seus excessos), Chuck Berry va ser tancat a la presó per un suposat delicte relacionat amb prostitució durant cinc anys en el moment més àlgid de la seva carrera.

Little Richard, en la seva impactant biografia ("Oooh My Soul!!! La Explosiva Historia de Little Richard, de Charles White; editada per Penniman) comenta que quan va decidir retornar a l'escena musical a finals dels anys 50 i principis dels 60 les coses havien canviat notablement. Si abans ja li foren difícil d'obrir nombroses portes, ara directament la indústria musical havia hermetitzat les ràdios i els shows televisius, fent molt més difícil l'accés d'un artista afroamericà a aquests espais. Els contractes fraudulents, l'apropiació il·legítima de drets d'autor o "royalties" per part de discogràfiques... acabaren essent la tònica habitual. Una pràctica que fou extesa a totes les discogràfiques, no només les dels empresaris blancs òbviament, però que trobà el seu màxim exponent i de major gravetat. Aconseguiren explotar el moviment del RnR com una música sense ànima ni garra, explotaren figures de rebel·lia juvenil al cinema desconnectades completament de la problemàtica social de la que provenien tots aquells músics que crearen aquella música, i finalment ho convertiren en un altre producte de consum.

Durant els anys 50 va ser molt freqüent trobar artistes afroamericans que gravaren un o dos discs i no es tornà a saber res d'ells. Per als col·leccionistes són aquests discs són les joies de la corona molts vegades, però Little Richard explica a la seva biografia que foren precisament aquells músics qui reclamaven els seus drets, llegien els seus contractes i no estaven disposats a deixar-se robar per les discogràfiques i per això deixaren de gravar.

Hi ha una tercera part que escapa a aquesta serie d'articles: la influència que tingué el Rock And Roll en la política. Aquesta altra història arranca quan Bob Dylan mescla el seu aclamat folk poètic, social i clarament polititzat amb guitarres elèctriques i RnR. Allò fou el naixment del "Rock" que durant finals dels anys 60 i part dels anys 70, juntament amb el Funk, posà banda sonora a tot el moviment contracultural i underground. Però com ja he comentat, això ja és una altra història...

Un cafè amb...

Victor Manuel, membre de l'assemblea de la No a la MAT a Girona

En aquest número, parlem i reflexionem amb Victor Manuel, company i amic, membre del col.lectiu No a la MAT a Girona. Va ser la persona que es va encadenar dins d'un cotxe enterrat just en el lloc on anava la torre de la MAT.

Redacció S.O.

Perquè estas en contra de la MAT?

Estic en contra de la MAT, en primer lloc, perquè és part del sistema capitalista. També per una qüestió de salut, la MAT portarà moltes malalties. Una altre raó és que no hi ha hagut cap consulta a la població. És a dir, primer per lo què és, una línia per portar energia i així les elèctriques poder guanyar més diners. Tant a Catalunya com a l'estat espanyol, esta més que demostrat que hi ha excedent d'energia.

Com esteu organitzats en les diferents comarques de Girona?

Hi ha diferents assemblees i organitzacions. Esta l'assemblea de No a la MAT la Selva, que fa poc van organitzar un referèndum per veure si els veïns/es de Santa Coloma de Farners i Riudarenes volien o no la MAT, i va sortir un no rotund. Esta l'assemblea No a la MAT a Girona, que esta més centrada a la zona de Viladasens i Fellines i esta la gent de A.L.A.R.M.A.T a Canet d'Adri. Fa poc s'ha presentat el moviment Desmuntem la Mat, on hi ha una sèrie de col·lectius darrera.

A nivell antirepressiu, el dijous 13 de Març es va presentar una campanya contra en "solidaritat amb la defensa del territori", creada des del Grup Antirepressiu de Girona i Alerta Solidària.

Des de quan és reviu l'oposició a la MAT?

En el nostre cas, és cap a l'agost, ja que és quan sabem que les expropiacions estan a punt d'arribar, tot i que es va retardar fins al Desembre. Durant aquests mesos, hi ha hagut diferents accions, com per exemple l'acampada, que va acabar amb l'ocupació del Mas Castelló. Més tard, cap al Desembre, amb les dates de les expropiacions, la cosa es va tornar a reactivar, primer de tot es va fer una acció a Medinyà despenjant unes pancartes en unes torres que hi havia per allà, mentre que es tallava la N-II. Durant la setmana de les expropiacions, es van fer concentracions, en el cas de Viladasens es va poder aturar les expropiacions gràcies al moviment popular que va aconseguir que l'alcalde no obris l'ajuntament on es firmarien aquestes expropiacions.

Més tard vam fer l'acció que ha sigut més mediàtica, l'enterrament d'un cotxe on em vaig encadenar. Les darreres accions van ser el 6 de Març, quan dos companyes de Viladasens es van encadenar en uns bidons, i en un principi, gracies a això i que el representant municipal no es va presentar, van aconseguir retardar les expropiacions denou. Cal dir que Red Eléctrica esta fent una jugada, i és que a una persona que havia d'expropiar 200 metres de camí, per accedir a on s'ha de fer aquesta torre han netejat un altre camí.

Has comentat que vas ser la persona que et vas encadenar dins del cotxe, com va ser aquesta experiència.

Primer dir que l'experiència que jo vaig viure no és la mateixa que va viure la gent fora. Jo ho vaig viure amb certa tranquil·litat, portava temps mentalitzant-me. El dia que van venir, vaig rebre un missatge i per tant vaig baixar cap abaix i em vaig encadenar. Vaig estar comunicant-me amb els companys/es que es trobaven fora. El primer que va venir a parlar amb mi va ser un bomber, tot i que en un principi em volien fotre fora els mossos, jo em vaig negar i vaig dir que volia que em fessin fora els bombers.

El bomber que va entrar, em va donar la enhorabona pel treball fet i em va demanar que em deixés anar, però li vaig dir que no podia, ja que estava lligat. Finalment em va dir que portarien una retroexcavadora. El bomber va sortir i es va quedar un mosso, que em va dir que ell es quedaria amb mi. Jo li vaig dir que molt bé, però allà, lluny, a qui no entres. Ho va respectar tot i que va fer fotos.

Per tant el tracte va ser bastant correcte, però amb els meus companys no. Perquè jo al bomber li deia una cosa, i ell als meus companys li deia una altre. Gràcies a que nosaltres teníem sistemes de comunicació, vam poder xerrar i veure les manipulacions que feien. Per tant, podem dir que van jugar brut.

També cal dir que van cometre molts errors, com per exemple quan van utilitzarla radial. Jo els hi vaig dir, *"compte que aquí esta el tub de la benzina, és a dir, que ens podem anar a prendre pel cul com feu alguna cosa mal feta"* i el bomber em respon, *"bueno, si passa això, tenim l'extintor."*

A nivell mediàtic com vamar? Per què va sortir a tots els mitjans.

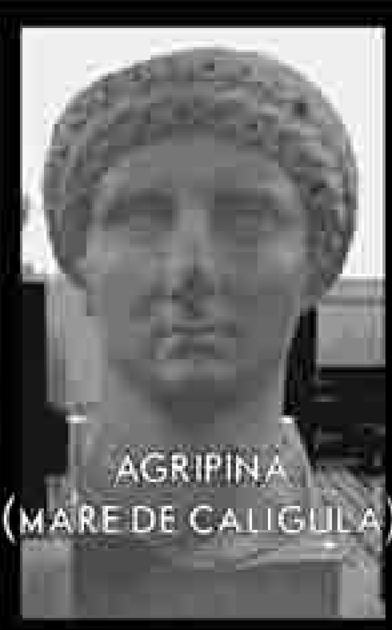
Va ser molt més del que esperàvem. Esperàvem que es fes ressò a nivell de Girona, és a dir, el Puntavui, el Diari de Girona, potser TV3, però el dia següent ens trobem que tenim a la casa, a Cuatro, TV3, i que surt a tots els diaris de l'estat espanyol, per tant, es va poder visualitzar el problema que hi ha a Fellines.

Cal dir però, que molts d'aquests mitjans no buscaven informar, sinó el que volien més que res era el morbo. Nosaltres volíem donar a conèixer el que esta passant a Fellines, que és molt senzill, es vol construir una torre, a menys de 20 metres d'una casa. És a dir, passarà una línia de 400 KW, amb el que això pot comportar, al costat d'una casa.

Quin és l'estat actual de la lluita contra la MAT?

Bé, com t'he dit, hi ha unes 16 persones imputades des del setembre fins ara. Red Eléctrica esta fent ardits per construir les dues torres que falten allà, per tant, com Red Eléctrica continua treballant, nosaltres continuarem lluitant, la nostre premissa és aturar la MAT.

AVORTAMENT LLIURE I GRATUÏT!!!

EL MAÑO